

Strijd om vrijheid in beeld

Een discoursanalyse van de documentaire BLACKFISH

Shannen van Dinther [4197496]
Eindwerkstuk Communicatie- en Informatiewetenschappen
Werkgroep 2 – Pauline van Romondt Vis
Studiejaar 2015-2016 – Blok 2
Universiteit Utrecht
17 februari 2016
Woorden: 7625

Omslagfoto: IMDb.com, Inc.. (z.d.).

Abstract

Zoals de titel stelt, focust dit onderzoek zich op de documentaire BLACKFISH. De documentaire lijkt negatieve gevolgen te hebben voor dolfinaria zoals het Amerikaanse SeaWorld. Als onderdeel van een ideologische strijd omtrent orka's in gevangenschap is het interessant om de documentaire te analyseren aan de hand van een discoursanalyse. De ideeën van Foucault (1980; 1981; 1988; 2008) over discours hebben hierbij de basis gevormd. Om erachter te komen welk discours in BLACKFISH wordt geconstrueerd, is er stapsgewijs een analyse uitgevoerd. Zo is de documentaire opgedeeld in sequenties en zijn zowel de mise-en-scène als het narratief geanalyseerd. Belangrijk om te onthouden is dat een documentaire slechts een representatie van de werkelijkheid is en dus geen objectieve weergave van de realiteit geeft. Dankzij een creatief proces heeft onbewerkt beeldmateriaal een bepaalde structuur van betekenis. Door keuzes van regisseur Cowperthwaite hebben de beelden uit BLACKFISH op paradigmatisch en syntagmatisch niveau betekenis gekregen. Daarnaast worden door de representaties die in de documentaire worden gedaan, connotaties geproduceerd. Uit de analyse is gebleken dat in BLACKFISH de betekenis wordt geconstrueerd dat orka's, als wonderlijke en onschuldige dieren, niet in gevangenschap horen te leven. Daarnaast wordt het incident met Dawn Brancheau als uitgangspunt genomen en leiden alle gebeurtenissen die in de documentaire worden besproken naar deze dag. BLACKFISH produceert voornamelijk kennis over orka's als bewonderingswaardige dieren en de negatieve kant van dolfinaria. Het discours dat in de documentaire wordt geconstrueerd omvat dan ook de opvatting dat orka's niet in gevangenschap horen te leven.

Inhoudsopgave

1. Inleiding	p. 1
2. Theoretisch kader	p. 2
2.1 Documentaire	p. 2
2.2 Representatie en betekenis	p. 3
2.3 Discours	p. 5
3. Methode	p. 6
4. Analyse	p. 8
4.1 Orka's	p. 9
4.2 Dolfinaria	p. 11
4.3 Geïnterviewden	p. 13
5. Conclusie	p. 15
Literatuurlijst	p. 20
Bijlagen	p. 22
Bijlage 1 – Sequenties en analysetabellen	p. 22

1. Inleiding

In juni 2010 werd een jonge ernstig verzwakte orka, die later Morgan zou worden genoemd, aangetroffen in de Waddenzee. Om aan te sterken werd ze overgebracht naar het Dolfinarium in Harderwijk. Er ontstond een grote maatschappelijke discussie toen het Dolfinarium besloot het bassin van Morgan open te stellen voor publiek. Aan de ene kant waren er voorstanders van vrijlating van de orka, terwijl aan de andere kant het Dolfinarium beweerde dat Morgan zou sterven in open zee. Na enkele rechtszaken die het transport tegen moesten gaan, is ze in 2011 overgeplaatst naar Loro Parque, een dolfinarium op Tenerife (Dijk, 2015). Niet alleen in Nederland leeft deze discussie, ook in Amerika waar drie SeaWorld parken zijn gevestigd, wordt er door sommigen fel tegen dolfinaria gemanifesteerd. De gebeurtenissen rondom de dood van orkatrainster Dawn Brancheau in februari 2010 zorgden voor controverse in het debat omtrent dolfinaria. De ervaren trainster zou door de grootste orka van SeaWorld Orlando, Tilikum, in het water zijn getrokken en op brute wijze zijn gedood. Enerzijds beweerde SeaWorld dat Brancheau voor het incident te verwijten was, omdat zij haar haar in een staart droeg en dit de orka zou hebben aangespoord haar in het water te trekken. Anderzijds pleitten tegenstanders van dolfinaria dat SeaWorld verantwoordelijk was voor de dood van de trainster, omdat orka's niet in gevangenschap horen te leven en de psychische gevolgen hiervan maken dat het voor mensen niet veilig is om met deze dieren te werken (CNN, 2010; Coldwell, 2015; Ferran & Goldman, 2010; Worrall, 2015; Zimmermann, 2010). Het incident met Brancheau was voor documentairemaakster Gabriela Cowperthwaite de aanleiding voor een nieuwe film (Cowperthwaite, z.d.). BLACKFISH vertelt het verhaal van Tilikum, een beruchte orka die verantwoordelijk wordt gehouden voor drie dodelijke incidenten, waaronder die van Dawn Brancheau.

De gevolgen van de documentaire, die miljoenen kijkers trok, lijken groot. Het is lastig te beweren dat deze veranderingen enkel aan BLACKFISH toe te kennen zijn, omdat de film slechts onderdeel is van een groter publiek debat. Wat we wel zien is dat het bezoekersaantal van SeaWorld San Diego vorig jaar met zeventien procent daalde. Daarnaast eist de staat Californië dat het park stopt met het fokken en importeren van nieuwe orka's. Als klap op de vuurpijl heeft SeaWorld besloten in 2017 te stoppen met de orka-shows in San Diego nadat bezoekers aangaven de orka's liever in hun natuurlijke habitat te zien (Schildkamp & Houwelingen, 2015; De Voogt, 2015). De winst van de parken zou met 84 procent zijn afgenomen vanaf het tweede kwartaal in 2014 tot en met het tweede kwartaal in 2015. Dit kwam onder meer door een afname van het aantal bezoekers, een verlaging van de

toegangsprijzen en een grote marketingcampagne die SeaWorld tien miljoen dollar gekost zou hebben om de slechte publiciteit tegen te gaan (Rhodan, 2015).

Hoewel de film door velen goed wordt beoordeeld (Bradshaw, 2013; IMDb.com, Inc., z.d.), zien anderen de documentaire als misleidend (Calderwood, 2015; Saperstein, 2013; Stossel, 2015). Het management van SeaWorld wijdt op hun website zelfs een hele pagina aan “Why ‘Blackfish’ is Propaganda, not a Documentary” (SeaWorld Parks & Entertainment, Inc., z.d.). Verschillende veronderstellingen die in de documentaire worden gedaan, worden door SeaWorld op de website onderuitgehaald. Net zoals bij het debat omtrent de vrijlating van orka Morgan, lijkt ook BLACKFISH en het onderwerp dat de documentaire aankaart voor- en tegenstanders te kennen. Op wetenschappelijk gebied zal BLACKFISH bijdragen aan het debat omtrent documentaires in relatie tot de werkelijkheid en hoe deze films een rol spelen in politieke en maatschappelijke kwesties. Als onderdeel van een ideologische strijd is het interessant om te kijken naar welk discours er in BLACKFISH wordt geconstrueerd en welke kennis er door de documentaire over het onderwerp wordt geproduceerd. De vraag die in dit paper centraal zal staan, luidt dan als volgt:

Welk discours wordt er in BLACKFISH geconstrueerd?

De hoofdvraag zal beantwoord worden aan de hand van de volgende deelvragen:

Hoe draagt de mise-en-scène bij aan het discours?

Hoe draagt het narratief bij aan het discours?

2. Theoretisch kader

Voorafgaand aan de analyse zullen eerst een aantal concepten worden toegelicht. Aangezien BLACKFISH een documentaire is, zal worden besproken hoe door dit genre de werkelijkheid wordt behandeld. Om te begrijpen hoe beelden van een documentaire betekenis krijgen, wordt er vervolgens ingegaan op het proces van representatie. Tenslotte zal de term discours worden besproken in relatie met kennis en macht.

2.1 Documentaire

BLACKFISH wordt op IMDb gecategoriseerd als documentaire (IMDb.com, Inc., z.d.). Er zijn veel opvattingen over wat het genre precies inhoudt. Volgens Dormehl (2012) komen deze

vele opvattingen echter op één gebied overeen, namelijk dat in documentaires de waarheid wordt behandeld (p. 11). Eveneens bespreken Spence en Navarro (2011) dat documentaires vaak worden geassocieerd met ‘waarheid’. Dit zou komen doordat fotografische media het vermogen hebben om gebeurtenissen vast te leggen op het moment dat ze plaatsvinden. Hierdoor worden foto’s en films vaak als authentieke weergave van de realiteit gezien (p. 11). Net als Spence en Navarro beweert Nichols (2010) dat dit niet het geval is. Volgens hem is een documentaire geen reproductie, maar juist een representatie van de werkelijkheid (p. 20). De documentairemaker krijgt hierdoor de kans om de werkelijkheid vanuit een bepaald perspectief te belichten. Daarnaast wordt niet enkel de waarheidsgetrouwheid van de documentaire beoordeeld. Het perspectief van de documentairemaker symboliseert een bepaalde kijk op de wereld, waardoor elke documentaire zijn eigen ‘stem’ krijgt. Deze stem wordt volgens Nichols gevormd door het *point-of-view* en hoe een bepaald argument wordt gerepresenteerd (p. 43). Het argument “orka’s horen niet in gevangenschap te leven,” kan bijvoorbeeld vanuit verschillende standpunten en op verschillende manieren worden gerepresenteerd. Zo kan men ervoor kiezen het argument te steunen, of er juist tegenin gaan. Bij een documentaire gaat het er dus niet om of ze waar zijn of niet, maar hoe de actualiteit wordt behandeld (Spence & Navarro, p. 2).

Wat een documentaire van de werkelijkheid onderscheidt is dat in een documentaire informatie is geordend en op een efficiënte manier wordt gepresenteerd (Spence & Navarro, 2011, p. 113). Zo beïnvloedt elk beeld de manier waarop het volgende beeld wordt gezien. Door keuzes van de documentairemaker krijgt de film een bepaalde structuur van betekenis die in contrast staat met de werkelijkheid (ibidem). Volgens Grierson (1933) zijn documentaires een “creative treatment of actuality” (p. 8). Onbewerkt beeldmateriaal krijgt dus pas betekenis wanneer dit door een creatief proces is gegaan. Dit proces bestaat volgens Bonner (2013) uit selectie, editing en de constructie van een narratief (p. 63). Gedurende dit creatieve proces worden bepaalde beelden boven anderen verkozen. Deze worden dan zo geordend dat er een betekenis ontstaat. Zo wordt er in *BLACKFISH* veel gebruik gemaakt van archiefbeelden. Deze beelden krijgen een bepaalde betekenis dankzij de manier waarop ze zijn gemonteerd. Documentaires doen dus een aanspraak op de werkelijkheid. Het creatieve proces zoals reeds besproken zorgt ervoor dat onderwerpen vanuit verschillende perspectieven kunnen worden behandeld.

2.2 Representatie en betekenis

Het voorgaande laat zien dat een documentaire een representatie van de werkelijkheid is. Om

dit te begrijpen is het belangrijk dat representatie wordt toegelicht. Representatie is een complex proces waarbij betekenis wordt gegeven aan de wereld om ons heen: “Representation means using language to say something meaningful about, or to represent, the world meaningfully, to other people” (Hall, 2013, p.1). Taal is voor het representatieproces dus essentieel. Dit gaat over taal in de breedste zin van het woord, dus gesproken of geschreven woord, muziek, beeld enzovoorts. Vanuit een constructivistische benadering wordt taal gebruikt om betekenis te construeren (Hall, 2013, p.11). Daarbij is het belangrijk dat betekenis dus niet vast staat, maar wordt gevormd en uitgewisseld aan de hand van tekens binnen ons taalsysteem. Volgens De Saussure (1993) heeft een teken twee niveaus: een *signifier* en een *signified*. Een *signifier* is het daadwerkelijke woord of de foto. Een *signified* is het idee of concept dat daarmee wordt geassocieerd (Hall, 2013, p. 16).

Daarnaast maakte De Saussure ook onderscheid tussen twee niveaus waarop taal wordt gevormd. De eerste is het paradigmatische niveau waar er wordt gekozen uit mogelijke synoniemen. Tekens krijgen op dit niveau betekenis doordat ze zijn verkozen boven andere tekens. Het tweede niveau is de syntagmatische, waarbij de betekenis wordt gevormd door welke tekens er bij elkaar staan en hun onderlinge relatie (Long & Wall, 2012, p. 55). De keuzes van de documentairemaker die tijdens het creatieve proces worden gemaakt, krijgen betekenis op deze twee niveaus. Bij de eerste stap van het creatieve proces zoals Bonner (2013) deze omschrijft wordt een selectie gemaakt van beelden die wel en niet worden gebruikt. Door de bewuste keuze om bepaalde beelden te tonen wordt al een zekere betekenis geconstrueerd (paradigmatisch niveau). Beelden uit BLACKFISH krijgen dus niet alleen betekenis door associaties die worden gemaakt, maar ook omdat ze boven andere beelden zijn gekozen. Wanneer de geselecteerde beelden worden gemonteerd, krijgen deze ook betekenis dankzij hun onderlinge relatie (syntagmatisch niveau). Een voorbeeld hiervan is de onderlinge relatie tussen sequenties. Zo heeft een sequentie invloed op de manier waarop de volgende wordt bekeken.

Barthes (1967) borduurde voort op de ideeën van De Saussure en keek ook naar de invloed van sociale context en de rol van media op deze betekenisvorming. Volgens Barthes heeft een teken betekenis op twee niveaus: de denotatie en connotatie. Op denotatief niveau wordt de letterlijke betekenis van een object gezien. Vaak is deze betekenis voor veel mensen hetzelfde. Wanneer we een foto van een orka zien, kan de denotatie bijvoorbeeld zijn: “een groot zwart zeezoogdier”. Echter, op connotatief niveau wordt de contextuele betekenis van een object gezien. Op dit niveau worden interpretaties gedaan op basis van historische, sociale en culturele context. In het geval van de orka zal voor sommigen de connotatie zijn dat het

prachtige dieren zijn, terwijl door anderen orka's slechts worden gezien als een manier om geld te verdienen.

2.3 Discours

Waar De Saussure (1993) en Barthes (1967) de nadruk leggen op taal in het proces van betekenisvorming, legt Foucault (1980; 1981; 1988; 2008) echter de nadruk op discours als systeem van representatie. Met discours bedoelt Foucault “a group of statements which provide a language for talking about – a way of representing the knowledge about – a particular topic at a particular historical moment” (Hall, 1992, p. 291). Het gaat hierbij over de productie van kennis door taal (ibidem). Door middel van taal worden representaties gemaakt die invloed hebben op hoe er over bepaalde onderwerpen wordt gesproken. Zo zullen de representaties die in BLACKFISH worden gevormd, invloed hebben op hoe er over orka's in gevangenschap wordt gepraat. Hall (2013) omschrijft een discours dan ook als een samenhang van opvattingen en ideeën over een specifiek onderwerp op een bepaald historisch moment (p. 29). Deze opvattingen zijn vaak niet eenstemmig en kunnen elkaar ook tegenspreken. Wat een discours eenheid geeft is het effect dat de opvattingen hebben. Zo gaat het bij discours niet enkel om taal, maar ook om praktijk (*practice*). Discours probeert het traditionele verschil tussen wat men zegt (taal) en wat men doet (praktijk) te overwinnen (ibidem). Volgens Foucault definieert en produceert discours de objecten van onze kennis. Ook regelt het volgens hem de manier waarop er over een onderwerp kan worden gepraat. Niet alleen dat, “it also influences how ideas are put into practice and used to regulate the conduct of others” (ibidem).

Foucault legde tevens een link van kennis naar macht – *power/knowledge*. Volgens hem heeft *power/knowledge* niet alleen de bevoegdheid van ‘de waarheid’, maar heeft het ook het vermogen om zichzelf waar te maken (Hall, 2013, p. 33). Ter verduidelijking een voorbeeld: het zou niet veel uit moeten maken of het klopt dat orka's een beter leven leiden in het wild of niet. Wanneer het grootste deel van de samenleving dit gelooft, zal men zich hier ook naar gaan gedragen. Dit zal dan weer gevolgen hebben voor bijvoorbeeld dolfinaria en zal het waarheid worden in termen van werkelijke effecten, ook al is het in absolute zin nooit bewezen. Discours draait dus niet alleen om betekenis, maar ook wat betekenissen voor effect hebben. Volgens Foucault heeft wat we denken te weten in een bepaalde periode over misdaad invloed op de manier waarop we criminelen reguleren, controleren en straffen (ibidem). Daarnaast functioneert macht niet in een keten, maar circuleert het. Machtsrelaties zijn niet op slechts een paar plekken in de samenleving aanwezig, maar doordringen alle

niveaus van het maatschappelijke leven: van de privésfeer van familie en seksualiteit tot aan de publieke sector van politiek en economie (p. 34).

Discours produceert dus de kennis die we over de wereld om ons heen hebben en hoe we daarover kunnen praten. Documentaires dragen ook bij aan dit kennisregime. De connotaties, paradigmatische en syntagmatische relaties in combinatie met de keuzes van de filmmaker construeren een zekere betekenis. Tezamen vormen ze een representatie van de werkelijkheid vanuit een bepaald perspectief. De kennis die wij opdoen over het onderwerp van de documentaire biedt ons mogelijkheden om erover te praten. Het discours dat in BLACKFISH wordt geconstrueerd zal dus een bepaald kader verschaffen waarbinnen wij met de vergaarde kennis over het onderwerp kunnen praten. Dit zorgt ervoor dat er een bepaalde betekenis wordt geproduceerd. Net als bij De Saussure en Barthes gaat het dus ook bij discours om een constante strijd van betekenisgeving.

3. Methode

De ideeën van Foucault (1980; 1981; 1988; 2008) over discours zullen ten grondslag liggen aan de manier waarop dit onderzoek zal worden uitgevoerd. Om te beginnen zal er eerst iets worden verteld over BLACKFISH. Vervolgens wordt toegelicht hoe de documentaire is opgedeeld in verschillende sequenties. Daarna wordt beschreven hoe zowel aspecten van de mise-en-scène als het narratief worden geanalyseerd.

De documentaire BLACKFISH toont het verhaal van Tilikum, een orka die op jonge leeftijd gevangen werd genomen en sindsdien wordt gebruikt in de entertainmentindustrie. Het verhaal wordt verteld aan de hand van interviews met experts op het gebied van orka's en neurologie, voormalige orkatrainers en werknemers van SeaWorld, Sealand of the Pacific en Loro Parque, familie van omgekomen orkatrainers, getuigen van een incident en een oud orkavanger. Tilikum wordt verantwoordelijk gehouden voor drie dodelijke incidenten, waaronder die van Dawn Brancheau. In de documentaire wordt de schaduwzijde van orka's in gevangenschap in kaart gebracht. Er wordt beweerd dat orka's door het leven in gevangenschap in een psychose raken waardoor het kan voorkomen dat de dieren agressief gedrag gaan vertonen (Cowperthwaite, 2013). Als onderdeel van een ideologische strijd over orka's in gevangenschap is het interessant om te kijken naar welke betekenissen er in de documentaire worden geconstrueerd. Dit zal worden gedaan aan de hand van een discoursanalyse. Hierbij zullen de ideeën van Foucault over discours die in het vorige

hoofdstuk de basis vormen. Volgens Foucault gaat men bij een discoursanalyse niet uit van het feit dat ergens een waarheid te vinden is, maar moet men er juist van uitgaan dat verschillende interpretaties naast elkaar bestaan (p. 102). Er zal moeten worden gekeken naar welke kennis er wordt geproduceerd en hoe dit wordt gedaan. Om erachter te komen welke werkelijkheid in BLACKFISH wordt gerepresenteerd, zal er stapsgewijs een analyse worden uitgevoerd.

Allereerst wordt BLACKFISH opgedeeld in verschillende sequenties. Een sequentie is een verzameling van opeenvolgende scènes die hetzelfde onderwerp behandelen. Deze sequenties worden dan weer samengevoegd om een film te maken (Spence & Navarro, 2011, p. 161). Zoals in het vorige hoofdstuk omschreven, krijgen sequenties een bepaalde betekenis dankzij hun onderlinge relatie. Aan de hand van de verschillende sequenties zal een samenvatting van de documentaire worden gegeven waardoor de lezer er bekend mee wordt gemaakt. Bij het opdelen van de sequenties wordt er gekeken naar wanneer er een nieuw onderwerp wordt behandeld. Deze sequenties zullen niet alleen worden gebruikt om een synopsis van de documentaire te geven, maar zullen ook verder in de analyse worden gebruikt.

Ten tweede worden aspecten van de mise-en-scène van de documentaire geanalyseerd om zo te bepalen hoe zij bijdragen aan het discours. Bordwell en Thompson (2008) geven aan dat mise-en-scène beïnvloedbaar zijn en door de regisseur vaak in scène worden gezet (p.113). Zij noemen vier algemene secties van de mise-en-scène (p. 115). Deze zullen het uitgangspunt vormen voor de analyse. Er zal worden gekeken naar de volgende categorieën: (1) setting, (2) personages en kleding, (3) belichting en cameravoering en (4) gebaren, expressies en bewegingen. Wanneer de setting wordt geanalyseerd, wordt er voornamelijk gekeken naar waar en wanneer het verhaal zich afspeelt. Bij de tweede categorie – personages en kleding – worden de belangrijkste personages bestudeerd en hoe hun kleding eventueel bijdraagt aan hun rol in het verhaal. Bij de derde categorie zal worden gekeken naar hoe technieken zoals belichting en cameravoering zijn toegepast om een bepaalde betekenis te construeren. Er wordt gelet op het kader, de scherptediepte en de nabewerking. Wanneer de laatste categorie – gebaren, expressies en houdingen – zal worden geanalyseerd, zal er worden gelet op de emotie die wordt overgedragen en hoe dit wordt gedaan. Deze aspecten zullen eerst per sequentie worden geanalyseerd om vervolgens de bevindingen per categorie samen te voegen en te vergelijken. In Bijlage 1 zijn de analysetabellen per sequentie te vinden.

Ten derde wordt er gekeken naar het narratief dat wordt gepresenteerd in BLACKFISH. Een narratief is als het ware een aaneenschakeling van gebeurtenissen met een causale relatie die zijn geordend in tijd en ruimte. Om een verhaal te kunnen begrijpen, identificeren wij

bepaalde gebeurtenissen die we dan vervolgens aan elkaar koppelen door middel van oorzaak-gevolg (Bordwell & Thompson, 2008, pp. 75-76). Bordwell en Thompson maken onderscheid tussen *story* en *plot* en leggen uit dat naast de gebeurtenissen die expliciet in een film worden getoond, men automatisch zelf bepaalde dingen van het narratief gaat invullen (p. 76). Met oog op de verschillende gebeurtenissen die in BLACKFISH worden beschreven, zal het verband tussen deze gebeurtenissen worden besproken. Long en Wall (2012, pp. 89-90) beweren dat wie het verhaal vertelt, cruciaal is bij onderzoek doen naar narratief. Daarom zal er in de analyse ook worden gekeken naar wie het verhaal vertelt en wat dit betekent voor het narratief.

Zoals omschreven in het vorige hoofdstuk hebben tekens invloed op hoe wij betekenis construeren. Niet alleen tekens op zichzelf, maar ook de onderlinge relaties en het uitsluiten van andere tekens produceren betekenis. Er is dus een reden waarom de maker van de documentaire heeft gekozen voor de tekens die te zien zijn in BLACKFISH. Door de reeds beschreven analyse uit te voeren zullen deze tekens, hun connotaties en relaties worden blootgelegd. Daarna zal worden gekeken naar welk discours in de documentaire wordt geconstrueerd.

4. Analyse

Voor de analyse is BLACKFISH bekeken en geanalyseerd. Zoals reeds in de methode is beschreven, zijn de *mise-en-scène* en het narratief van de documentaire geanalyseerd. Er is gekeken naar welk onderwerp er in de scènes werd behandeld. BLACKFISH is opgedeeld in zestien sequenties. Voor elk nieuw onderwerp is een nieuwe sequentie gemaakt. Voor synopsissen en analysetabellen van deze sequenties, zie Bijlage 1.

In het begin van de documentaire wordt de datum van 24 februari 2010 getoond, de dag van het incident met Dawn Brancheau. Op verschillende momenten in de documentaire wordt er naar deze dag gerefereerd. De dag van het incident met Dawn fungeert dan ook als uitgangspunt voor de film. Voorafgaande gebeurtenissen die door de geïnterviewden worden besproken lijken de druppels water die de metaforische emmer op 24 februari 2010 deed overlopen. De gebeurtenissen worden niet allemaal in chronologische volgorde in de documentaire verteld. Sequentie 1 speelt zich bijvoorbeeld af op 24 februari 2010 terwijl er in sequentie 4 39 jaar terug in de tijd wordt gegaan. Dit weten we omdat het via tekst in beeld wordt gebracht. Bij meerdere belangrijke gebeurtenissen verschijnt er tekst met de datum of locatie in beeld. De gebeurtenissen kunnen aan elkaar worden gekoppeld aan de hand van een

oorzaak-gevolg relatie. Mede dankzij de verschillende voorvallen die worden besproken, wordt er in de documentaire geïmpliceerd dat men van ze had moeten leren om zo het incident met Dawn te kunnen voorkomen. Tegen het einde van de documentaire zegt walvissenexpert Dave Duffus dan ook, refererend naar de incidenten met Keltie Byrne en Dawn Brancheau, dat in al die jaren dat er dingen zijn misgegaan er nog niets nieuws is geleerd: “*We have not learned a damn thing for something like that to happen twenty years apart*”. Hiermee wordt geïmpliceerd dat men vanaf nu wel moet leren van de fouten die in het verleden zijn gemaakt.

Tijdens de analyse werd duidelijk dat er in BLACKFISH drie belangrijke kampen van het debat omtrent orka's in gevangenschap worden geportretteerd, namelijk: de orka's die als middelpunt van het debat worden gerepresenteerd als wonderlijke dieren die niet in gevangenschap horen te leven; de dolfinaria (voornamelijk SeaWorld) die negatief en als boosdoener in beeld worden gebracht; en de geïnterviewden die de beweringen die in de documentaire worden gedaan bevestigen en het narratief bieden. Hieronder zullen deze drie kampen van het debat worden besproken.

4.1 Orka's

Het eerste thema dat naar voren kwam was de orka. In BLACKFISH wordt respectvol en vol bewondering over orka's gesproken. Dit blijkt vooral in sequentie 7, waarin meerdere malen wordt aangegeven hoe sociaal en intelligent de dieren zijn. Te zien is dat walvissenexpert Howard Garrett en neuroloog Lori Marino verwonderlijk over orka's praten. Ze glimlachen meerdere malen alsof de eigenschappen van orka's die ze bespreken ongelooflijk zijn. Lori Marino vertelt dat orka's een zeer emotioneel en sociaal leven leiden: “*The safest inference would be that these are animals that have highly elaborated emotional lives. [...] Everything about them is social, everything.*” De emotionaliteit van de dieren wordt benadrukt door beelden in sequentie 4 en 9 waarin te zien is hoe moeders die van hun kalf worden gescheiden hierom ‘rouwen’. Voormalig SeaWorld trainster Carol Ray vertelt over hoe Kalina, een kalf, van haar moeder Katinka wordt gescheiden (sequentie 9): “*There was nothing you could call that, watching it, besides grief.*” Doordat ze met een close-up in beeld wordt gebracht is de ernstige uitdrukking op Carol's gezicht goed te zien, wat medelijden wekt. In sequentie 7 is te zien hoe vijf orka's één zeehond proberen te vangen. Een groep wilde orka's werken als groep samen en bundelen hun krachten om de prooi te vangen. Te zien is hoe orka's precies tegelijk bewegen en een golf veroorzaken om zo de zeehond van het ijsblok te drijven. Door het tonen van de afgestemde tactiek worden voorafgaande beweringen over de orka als sociaal dier

bevestigd. Walvisonderzoeker Dave Duffus vertelt vervolgens dat men gelooft dat *blackfish*, hoe orka's door indianen en visser ook worden genoemd, spirituele krachten bezitten. Er worden beelden getoond waarin te zien is hoe een groep wilde orka's zich vredig voortbeweegt. De zon verlicht het spuitwater waardoor er schittering ontstaat en een magische sfeer wordt gecreëerd. Hiermee wordt de representatie van orka's als moordlustige wezens ontkracht. Daarnaast wordt de connotatie gewerkt dat orka's magische en wonderlijke dieren zijn.

Naast bewondering voor orka's als zeer sociale dieren wordt in de documentaire ook geïmpliceerd dat ze niet in gevangenschap horen te leven. Dit wordt op verschillende manieren gerepresenteerd. Ten eerste tonen de incidenten die in de documentaire worden besproken aan dat het gevangen houden van orka's negatieve gevolgen heeft. Dit blijkt vooral wanneer in sequentie 11 een lijst wordt getoond van meer dan zeventig incidenten door de jaren heen. Beelden van de lijst worden afgewisseld met archiefbeelden van voorvallen en interviews waarin over incidenten wordt verteld. Ten tweede worden, ondanks de verschillende voorvallen die worden besproken, orka's als onschuldig gerepresenteerd. De schuld voor de incidenten en aanvallende orka's wordt voornamelijk in de schoenen van SeaWorld en andere dolfinaria geschoven (meer hierover bij '4.2 Dolfinaria'). Zo worden in sequentie 3 archiefbeelden van nieuwsuitzendingen getoond, waarin wordt gezegd: "*If you were in a bathtub for 25 years, don't you think you'd get a little irritated, agitated, maybe a little psychotic?*" Neuroloog Lori Marino beweert daarnaast in sequentie 15 ook dat alle orka's in gevangenschap emotioneel kapot en tikkende tijdbommen zijn: "*All whales in captivity have a bad life. They're all emotionally destroyed. They're all psychologically traumatized. So, they are ticking time bombs, not just Tilikum.*" Hiermee wordt de indruk gewekt dat de enige manier om incidenten zoals die met Dawn te voorkomen, orkashows moeten worden gestopt en de dieren in het wild horen te leven. Ten derde zijn in sequentie 16 archiefbeelden van nieuwsuitzendingen te zien waarin voormalige SeaWorld trainers dit verkondigen. Zo zegt Samantha Berg: "*It's time to stop the shows. It's time to stop forcing the animals to perform, basically, in a circus environment.*" Carol Ray zegt: "*They're not suitable to have in captivity.*" Deze archiefbeelden worden afgewisseld met beelden van mensen die posters omhooghouden met daarop teksten zoals: "Born to be wild," "Free Tilly," en "Captivity kills." Hieruit komt naar voren dat dus niet alleen experts zoals Lori Marino, maar ook voormalige werknemers van SeaWorld en 'gewone' mensen vinden dat orka's niet in gevangenschap horen te leven.

De belangrijkste orka die in BLACKFISH wordt geportretteerd is Tilikum. In de

documentaire wordt verteld hoe het dier gevangen wordt genomen en hoe hij uiteindelijk in SeaWorld terecht kwam. Ondanks dat hij een rol zou hebben gespeeld in drie dodelijke incidenten, wordt er geen connotatie van moordlustige orka gecreëerd. Zo vertellen voormalige trainers die met Tilikum hebben gewerkt dat het fijn was om met hem te werken en hij vaak als enige werd vertrouwd. Eric Walters, die met Tilikum werkte in zijn tijd bij Sealand of the Pacific zegt dan ook (sequentie 5): *“Tilikum was the one we trusted.”* Ook wanneer Tilikum in SeaWorld verbleef vonden trainers het fijn om met hem te werken. Voormalig trainer John Jett zegt in sequentie 8 het volgende: *“He, for me, was a joy. He really responded to me and I, you know, everyday I went to work I was happy to see Tilly.”* Meerdere keren in de documentaire wordt Tilikum liefkozend Tilly genoemd. Dit toont aan dat, ondanks zijn agressieve gedrag, Tilikum als schattig wordt gezien. In sequentie 8 wordt verteld dat Tilikum als groot mannetje vaak het slachtoffer was van het geweld van de kleinere vrouwtjes. Daarom bracht hij volgens voormalige trainers ook veel tijd in isolatie door. De manier waarop Tilikum is behandeld in dolfinaria, doet sommigen geloven dat dat de reden is voor zijn agressieve gedrag. In sequentie 5 wordt verteld hoe slecht Tilikum werd behandeld. Als reactie hierop zegt directeur van het Centrum voor Orka Onderzoek, Ken Balcomb, het volgende: *“If that is true, that’s not only inhumane and I’ll tell them so, but it probably led to what I think is a psychosis.”* In sequentie 16 worden beelden getoond van de orka waarin te zien is hoe hij schijnbaar al drie uur stil in het water hangt, wat impliceert dat hij doodongelukkig is. Alleen al de stempel ‘psychose’ die op Tilikum wordt gedrukt, wekt de indruk dat het agressieve gedrag niet volledig zijn schuld is. BLACKFISH wekt dus de connotatie dat Tilikum een onschuldig slachtoffer is in plaats van een dodelijk monster die de dupe is geworden van de dolfinaria.

4.2 Dolfinaria

SeaWorld, Sealand of the Pacific en Loro Parque worden daarom dan ook in een slecht daglicht geplaatst. Het merendeel van de archiefbeelden is opgenomen in dolfinaria. In BLACKFISH wordt grotendeels SeaWorld aangekaart als boosdoener, maar representeert hiermee ook de andere dolfinaria. Deze worden afgebeeld als bruut en belabberd voor de orka’s. Zo vertelt oud Sealand of the Pacific trainer Eric Walters hoe de dieren onder inhumane omstandigheden leefden (sequentie 5): *“The lights were all turned out. [...] They were in this 20-foot-by-30-foot pool for two thirds of their life. [...] We would hold back food and they would know that if they were in the module, that they would get their food.”* Daarnaast is in sequentie 4 te zien hoe orka’s in het verleden gevangen werden genomen.

John Crowe is een oud orkavanger en ziet er door zijn baard, tatoeages en zeemeermin T-shirt uit als een ruig persoon. Maar zelfs hij wordt emotioneel wanneer hij praat over de manier waarop jonge orka's werden gevangen. Verder wordt in sequentie 10 besproken dat het overplaatsen van orka's en het samenstellen van kunstmatige families leidt tot onderling geweld met zelfs sterfgevallen tot gevolg: *“A lot of violence, a lot of killing in captivity that you don't ever see in the wild.”* Beelden van interviews waarin wordt verteld dat onderling geweld hoorde bij het dagelijks bestaan van de orka's in dolfinaria, worden afgewisseld met archiefbeelden van zulk soort geweld. De combinatie van deze beelden en het commentaar van de geïnterviewden betreft de kunstmatige families construeert de betekenis dat orka's geen goed leven leiden in gevangenschap. Ze leven namelijk in kleine ruimtes, worden slecht behandeld en van hun familie gescheiden.

Naast de brute houding van de dolfinaria wordt ook de nalatigheid van de parken benadrukt. Volgens de geïnterviewden verstrekt SeaWorld foutieve informatie aan zowel hun werknemers als bezoekers. Hier wordt in de documentaire dan ook een hele sequentie aan gewijd (sequentie 10). Er zijn beelden te zien waarin werknemers van SeaWorld tijdens een rondleiding vertellen over de maximale leeftijd die orka's bereiken, hun gekrulde rugvinnen en orkafamilies. Deze beelden lijken haastig gefilmd vanuit ongunstige hoeken, wat impliceert dat ze in het geheim zijn opgenomen. Hierdoor wordt aangetoond dat SeaWorld deze informatie daadwerkelijk verschaft. Op het einde van de documentaire wordt via tekst in beeld duidelijk gemaakt dat SeaWorld interviews voor de documentaire weigerde. Door het gebruik van de 'geheime' beelden, wordt het perspectief van de dolfinaria belicht. De stellingen die de werknemers doen worden door voormalige trainers en onderzoekers ontkracht. Zo wordt dit expliciet door walvissenexpert Howard Garrett gezegd: *“And of course that is false.”* Daarnaast blijkt het ook uit de manier waarop beelden zijn gemonteerd. Zo begint Howard Garrett over het onderwerp van de levensduur van orka's en hoe SeaWorld beweert dat alle orka's gemiddeld 25 tot 30 jaar oud worden. Vervolgens worden de 'geheime' beelden van werknemers getoond waarin te zien is dat dit daadwerkelijk wordt beweerd. Hierdoor wordt de stelling van Howard Garrett bevestigd en wordt benadrukt dat SeaWorld hierover liegt en feiten verdraait.

De nalatigheid van SeaWorld wordt ook benadrukt doordat er meerdere keren in de documentaire wordt geïmpliceerd dat zij geen verantwoordelijkheid nemen voor bepaalde incidenten. Het duidelijkste voorbeeld is het incident met Dawn, waar SeaWorld de trainster de schuld van gaf (sequentie 15). Ze zou aan haar paardenstaart het water in getrokken zijn en Tilikum hebben uitgelokt. Er worden archiefbeelden van nieuwsuitzendingen gebruikt waarin

dit duidelijk wordt gemaakt. Thad Lacinak, een voormalige SeaWorld leidinggevende zegt in deze beelden het volgende: *“He grabbed her ponytail and pulled her into the water. That’s as simple as it gets.”* Volgens voormalige trainers is het verhaal over de paardenstaart slechts een subtiele manier om Dawn de schuld te geven. John Hargrove vindt dit respectloos: *“They blamed her. How dare you? How disrespectful of you to blame her when she is not even alive to defend herself.”* SeaWorld gaat dus niet alleen belabberd om met hun orka’s, maar ook met hun werknemers wanneer hen dat beter uitkomt. Door de opeenstapeling van de verschillende voorbeelden die hierboven zijn genoemd, wordt een betekenis geconstrueerd. De onderlinge relatie tussen de beelden impliceert dat SeaWorld en de andere dolfinaria enkel negatief kunnen worden gezien.

4.3 Geïnterviewden

Veel geïnterviewden zijn het echter niet met SeaWorld eens en stellen de parken wel aansprakelijk voor de incidenten. Het verhaal van de documentaire wordt vanuit hun perspectief, ofwel *point-of-view* verteld. De gebeurtenissen die aan bod komen, worden aan de hand van het commentaar van de geïnterviewden besproken. Betekenissen die worden geconstrueerd worden dus constant bevestigd omdat er niet vanuit een ander perspectief over de gebeurtenissen wordt verteld. Zoals in het theoretisch kader besproken, heeft het *point-of-view* invloed op de stem van een documentaire. Doordat er niet tegen de geïnterviewden wordt ingegaan, hebben hun opvattingen over de verschillende gebeurtenissen invloed op deze stem. Op sommige momenten worden archiefbeelden van nieuwsuitzendingen en reclamefilms gebruikt om het verhaal een andere wending te geven of een nieuw onderwerp aan te snijden. Een voorbeeld hiervan is de reclamefilm over de nieuwgeboren orka in sequentie 9. Voorafgaand aan de reclamefilm vertelt voormalig SeaWorld trainster Carol Ray over hoe ze zich nu schaamt voor de dingen die ze tijdens een show heeft gezegd: *“Some of the things I’m embarrassed by. So embarrassed by.”* De reclamefilm over een nieuwe Baby Shamu wordt getoond om het onderwerp van ‘moeder en kind’ in te leiden. Na de reclamefilm vertelt Carol Ray namelijk hoe Kalina van haar moeder Katina werd gescheiden. Er is een constante wisselwerking tussen de interviews en de archiefbeelden. Vaak worden archiefbeelden gebruikt om het commentaar van de geïnterviewden visueel te ondersteunen. Maar, zoals met het voorgaande voorbeeld wordt geïllustreerd, leiden de archiefbeelden soms ook nieuwe onderwerpen in.

Een aantal geïnterviewden zijn voormalige SeaWorld trainers en vertellen in sequentie 2 enthousiast hoe mooi ze het werk met orka’s vonden. Voormalig trainer Samantha Berg zegt

dan ook: *“I really was proud to be a SeaWorld trainer. This was the most amazing job.”* Naarmate de documentaire vordert, blijkt dat de voormalige trainers zich achteraf pas beseffen dat ze naïef zijn geweest. In sequentie 10 zijn archiefbeelden te zien van Dean Gomersall uit de tijd dat hij nog bij SeaWorld werkte. Vervolgens vertelt hij tijdens het interview dat hij alles geloofde wat hem werd verteld: *“I was blind. I was a kid. I didn’t know what I was doing really.”* Het werk met orka’s in gevangenschap leek in het begin dus mooi, maar bleek voor de voormalige trainers dus allemaal een leugen. Er wordt geïmpliceerd dat orka’s gebruiken als entertainment in eerste instantie onschuldig en amusant lijkt te zijn, maar dit uiteindelijk niet zo is.

Wat opvalt is dat wanneer voormalige trainers het over andere trainers hebben, zij deze altijd bij de voornaam noemen. Dit wekt de indruk dat zij elkaar goed kennen en dus weten waar ze het over hebben. In BLACKFISH wordt dan ook dankzij hun achtergrond de representatie gemaakt dat de geïnterviewden veel kennis beschikken over de onderwerpen die worden besproken. Zo komen tien voormalige trainers van SeaWorld en Sealand of the Pacific aan het woord. Doordat zij bij dolfinaria hebben gewerkt, is het waarschijnlijk dat zij weten hoe het er achter de schermen aan toe gaat. Ook leveren vier experts op het gebied van orka’s, walvissen en neurologie hun commentaar tijdens de interviews. Zij bekleeden allen de functie van onderzoeker, wat hen geloofwaardig maakt wanneer ze bepaalde beweringen doen over orka’s en hun geschiedenis. De naam en functie van de desbetreffende geïnterviewde worden met tekst duidelijk in beeld gebracht. Doordat de connotatie wordt gewekt dat de geïnterviewden veel kennis hebben over de onderwerpen die worden besproken, wordt hun perspectief op de werkelijkheid aannemelijk gemaakt.

Tijdens de interviews hangt er vaak een ontspannen sfeer en komt men zelfverzekerd over. Dit kan komen doordat de interviews vaak in een huiselijke setting of in de natuur zijn opgenomen. Wel zijn er enkele momenten in de documentaire waarin de geïnterviewden emotioneel worden of zelfs boos. Zoals in sequentie 16, wanneer voormalig trainer Christopher Porter aan het woord komt: *“There’s something wrong, you know, with Tilikum.”* Hij begint te huilen wanneer hij uitlegt dat Tilikum dooft omdat hij niet weet wat hij met zijn agressie moet doen. Doordat Christopher Porter met een medium close-up in beeld wordt gebracht, zijn zijn tranen duidelijk te zien. Zijn emotionaliteit legt de nadruk op de ernst van het gevangenhouden van orka’s.

Over het algemeen zijn de geïnterviewden positief en enthousiast over de orka als dier, maar staan ze daarentegen negatief tegenover dolfinaria. Men verwijt SeaWorld dan ook voor de verschillende incidenten en legt de schuld niet bij de omgekomen trainers. In BLACKFISH

komen tijdens de interviews vrijwel alleen mensen aan het woord die negatief zijn over orka's in gevangenschap. Het perspectief van SeaWorld wordt enkel getoond aan de hand van oude reclamefilms en via archiefbeelden van nieuwsuitzendingen. Deze wordt vaak wel meteen door de geïnterviewden ontkracht. Er wordt dus maar één kant van het debat omtrent orka's in gevangenschap belicht. Regisseur Cowperthwaite heeft er dus voor gekozen om de werkelijkheid vanuit het perspectief van de tegenstanders te behandelen. Hierdoor wordt de betekenis geconstrueerd dat orka's niet in gevangenschap horen te leven en dolfinaria enkel negatief zijn. Dit komt naar voren in de reeds beschreven voorbeelden. Het perspectief beïnvloedt niet alleen de stem van de documentaire, maar heeft ook invloed op het discours dat wordt geconstrueerd.

5. Conclusie

In dit onderzoek is gekeken naar de documentaire BLACKFISH. Hierin wordt het verhaal van de orka Tilikum verteld aan de hand van interviews en archiefbeelden. Als onderdeel van een groter debat was het interessant om te kijken naar welk discours er in BLACKFISH wordt geconstrueerd. Voorafgaand aan de analyse zijn in het theoretisch kader de concepten documentaire, betekenis, representatie en discours toegelicht. Aangezien BLACKFISH wordt gezien als documentaire, werd dit genre besproken. Belangrijk hierbij is dat documentaires een representatie zijn van de werkelijkheid, waarbij het gaat om hoe de actualiteit wordt behandeld. Een documentaire zoals BLACKFISH verschilt van de werkelijkheid doordat gebeurtenissen efficiënt worden geordend en beeldmateriaal door een creatief proces gaat. Dankzij de keuzes van de documentairemaker ontstaat een structuur van betekenis. Betekenissen worden door middel van representatie geconstrueerd. Termen als paradigmatische en syntagmatische relaties en denotatie en connotatie werden geïntroduceerd om aan te tonen hoe tekens betekenis krijgen. Vervolgens is er ingegaan op discours dat volgens Foucault (1980; 1981; 1988; 2008) bestaat uit opvattingen en ideeën over een bepaald onderwerp op een historisch moment. Het gaat hierbij om de productie van kennis door taal. Ook is besproken dat discours niet alleen uitgaat van taal, maar ook van praktijk. Daarnaast staan machtsrelaties voor Foucault centraal bij discours. Tijdens de analyse hebben de ideeën van Foucault over discours de basis gevormd. Er is gekeken naar zowel paradigmatische als syntagmatische relaties en naar connotaties die in de documentaire worden gewekt. Om erachter te komen welke werkelijkheid in BLACKFISH wordt gerepresenteerd, is er stapsgewijs een analyse uitgevoerd. Zo is de documentaire opgedeeld in sequenties en zijn zowel de mise-

en-scène als het narratief geanalyseerd. De resultaten zijn besproken aan de hand van drie kampen van het debat omtrent orka's in gevangenschap, namelijk: orka's, dolfinaria en tegenstanders (in dit geval de geïnterviewden). Er zal nu antwoord worden gegeven op de deelvragen en uiteindelijk de hoofdvraag.

Hoe draagt de mise-en-scène bij aan het discours?

Zoals besproken bij de methode is er tijdens de analyse op de volgende vier aspecten van de mise-en-scène gelet: (1) setting, (2) personages en kleding, (3) belichting en cameravoering en (4) gebaren, expressies en bewegingen. Regisseur Cowperthwaite heeft op zowel paradigmatisch niveau als syntagmatisch niveau bewuste keuzes gemaakt. Dankzij de selectie van bepaalde aspecten en hun onderlinge relatie krijgt de mise-en-scène van de documentaire betekenis. De documentaire speelt zich deels af in de dolfinaria, deels in een huiselijke setting waar de interviews worden afgenomen. Archiefbeelden worden gebruikt om het perspectief van SeaWorld te belichten, om deze vervolgens weer te ontkrachten. Dit werd ook gedaan na het tonen van de 'geheime' beelden, die daarna door walvissenexpert Howard Garrett werden ontkracht. Door de manier waarop de beelden zijn gemonteerd, wordt de tegenstellende syntagmatische relatie duidelijk. Betreft de personages heeft Cowperthwaite ervoor gekozen om enkel tegenstanders van orka's in gevangenschap te interviewen. Deze keuze beïnvloedt het perspectief van de documentaire, waardoor ook de stem verandert. Daarnaast wordt als belangrijkste orka Tilikum geportretteerd. Hij wordt op enkele momenten liefkozend 'Tilly' genoemd, wat de connotatie van moordlustig ontkracht. Zijn onschuld wordt bevestigd door onderzoeker Ken Balcomb die verklaart dat Tilikum een psychose heeft. Het feit dat deze woorden boven anderen zijn verkozen, construeert de betekenis van Tilikum als onschuldig slachtoffer. De belichting in de scène uit sequentie 7 waarin een groep wilde orka's zich vredig voortbeweegt, bevestigt de connotatie dat het magische en wonderlijke dieren zijn.

Over het algemeen hangt er tijdens de interviews een ontspannen sfeer. Op sommige momenten is er bij de geïnterviewden echter wel emotie op te merken: bewondering voor orka's, schaamte voor hun verleden of verdriet om Tilikum. Cameravoering wordt gebruikt om deze emoties duidelijk in beeld te brengen. Dit wordt vooral gedaan door het gebruik van close-ups. Zo is door een close-up van Carol Ray de ernst op haar gezicht goed te zien wanneer zij praat over hoe moeders rouwen om hun kalf. De reeds besproken aspecten van de mise-en-scène zorgen ervoor dat er een betekenis wordt geconstrueerd waarin orka's wonderlijke en onschuldige dieren zijn en niet in gevangenschap horen te leven.

Hoe draagt het narratief bij aan het discours?

De volgende deelvraag focust zich op het narratief van BLACKFISH. Tijdens de analyse naar het narratief is gekeken naar de relatie tussen gebeurtenissen die in de documentaire worden beschreven. Daarnaast is er gekeken naar wie het verhaal van de documentaire vertelt en hoe dit invloed heeft op het discours. Ook bij het narratief zijn de paradigmatische en syntagmatische relaties van belang. Bij de methode werd besproken dat het narratief een aaneenschakeling van gebeurtenissen is die zijn geordend in tijd en ruimte. In BLACKFISH worden verschillende gebeurtenissen omschreven, waarvan de belangrijkste het incident met Dawn Brancheau is. In het begin van de documentaire wordt de datum van het incident, 24 februari 2010, in beeld gebracht. Deze dag fungeert als uitgangspunt voor BLACKFISH. Voorafgaande gebeurtenissen die worden besproken lijken bouwstenen voor het incident met Dawn. Zo wordt door walvissenexpert Dave Duffus geïmpliceerd dat we van alle voorafgaande voorvallen hadden moeten leren om zo het incident op 24 februari 2010 te kunnen voorkomen. De gebeurtenissen uit een film koppelen wij zelf aan elkaar door middel van een oorzaak-gevolg relatie (Bordwell & Thompson, 2008, pp. 75-76). Hierdoor zijn de causale syntagmatische relaties tussen de gebeurtenissen uit BLACKFISH duidelijk, ondanks dat ze niet in chronologische volgorde worden gepresenteerd.

Daarnaast is bij het analyseren van het narratief cruciaal wie het verhaal vertelt (Long & Wall, 2012, pp. 89-90). In BLACKFISH wordt het verhaal verteld door de geïnterviewden. Vanuit hun perspectief wordt er commentaar gegeven op gebeurtenissen. Er is voor gekozen om personen aan het woord te laten die tegen orka's in gevangenschap zijn en de connotatie wekken dat zij enige kennis over orka's en dolfinaria beschikken. Betekenissen die in de documentaire worden geconstrueerd, worden constant bevestigd omdat er niet vanuit een ander perspectief over de gebeurtenissen wordt gesproken. Wel worden archiefbeelden van reclamefilms en nieuwsuitzendingen gebruikt om het perspectief van de dolfinaria te belichten of een andere wending aan het verhaal te geven. Vaak worden de stellingen die in deze beelden worden gedaan, meteen ontkracht. Op deze manier is er een constante wisselwerking tussen de interviews en de archiefbeelden. De reeds besproken aspecten van het narratief impliceren dat de besproken gebeurtenissen de bouwstenen zijn geweest voor het incident met Dawn en dat dit incident voorkomen had kunnen worden. De betekenissen die in BLACKFISH worden geconstrueerd, worden constant bevestigd doordat er maar één perspectief wordt belicht.

Welk discours wordt er in BLACKFISH geconstrueerd?

Uit de deelvragen is gebleken dat in BLACKFISH de betekenis wordt geconstrueerd dat orka's, als wonderlijke en onschuldige dieren, niet in gevangenschap horen te leven. Daarnaast wordt het incident met Dawn Brancheau als uitgangspunt genomen en leiden alle gebeurtenissen die in de documentaire worden besproken naar deze dag. De stem van de documentaire wordt beïnvloed door het feit dat er maar één perspectief wordt belicht, namelijk dat van de tegenstanders van orka's in gevangenschap. Doordat het onbewerkt beeldmateriaal door een creatief proces is gegaan, heeft het betekenis gekregen. Regisseur Cowperthwaite heeft ervoor gekozen om bepaalde beelden wel, en sommigen niet te tonen. Hierdoor hebben deze beelden op paradigmatisch niveau betekenis gekregen. Daarnaast heeft de montage invloed op hoe de beelden op syntagmatisch niveau betekenis hebben gekregen. Deze betekenissen in combinatie met de representaties die in BLACKFISH worden gedaan, hebben ervoor gezorgd dat bepaalde connotaties werden gevormd. Zo wordt de connotatie gewekt dat Tilikum een onschuldig slachtoffer is, in plaats van moordlustig. Al de betekenissen die in de documentaire worden gecreëerd, hebben invloed op de kennis die door BLACKFISH wordt geproduceerd. Alle representaties die worden gemaakt, hebben invloed op hoe wij over orka's in gevangenschap kunnen praten binnen het kader van het discours. BLACKFISH produceert voornamelijk kennis over orka's als bewonderingswaardige dieren en de negatieve kant van dolfinaria. Het discours dat in de documentaire wordt geconstrueerd omvat dan ook de opvatting dat orka's niet in gevangenschap horen te leven. Belangrijk om te onthouden is dat in BLACKFISH niet dé waarheid, maar één versie van de waarheid wordt gerepresenteerd.

In dit onderzoek is aan de hand van de ideeën van Foucault (1980; 1981; 1988; 2008) een discoursanalyse uitgevoerd. Door middel van *mise-en-scène* en narratief is het discours dat in BLACKFISH wordt geconstrueerd blootgelegd. Na veel vooronderzoek over de documentaire, was het als onderzoeker lastig om binnen de kaders van de documentaire te blijven en niet bijvoorbeeld ook de receptie aan te halen. Naar aanleiding van eerdere ervaringen met het doen van een discoursanalyse, is er voor gekozen om te kijken naar welk discours er in de documentaire wordt geconstrueerd. Voorafgaand aan dit onderzoek was BLACKFISH al een aantal keer bekeken, waardoor er al enkele verwachtingen waren ontstaan. Met enige kennis over de overtuigingskracht van films, was ik mij bewust van het feit dat alles in een film wordt getoond met een reden. De verwachtingen die ik voorafgaand aan het onderzoek had, zijn dan ook grotendeels bevestigd.

Ondanks dat er is getracht het onderzoek zo volledig mogelijk uit te voeren, zijn er ook

een aantal beperkingen. Zo is dit onderzoek slechts uitgevoerd door één persoon, waardoor subjectiviteit niet uit te sluiten valt. Dit heeft invloed gehad op de manier waarop de analyse is uitgevoerd. De validiteit van het onderzoek zou dus beter gewaarborgd worden wanneer het onderzoek wordt uitgevoerd door meerdere personen. Daarnaast is in dit onderzoek enkel de tekst zelf bekeken. De productie en receptie zijn daarbij dus buiten beschouwing gelaten. Uit de inleiding blijkt dat BLACKFISH negatieve gevolgen heeft gehad voor dolfinaria zoals SeaWorld. Voor vervolgonderzoek zou het daarom interessant zijn om de productie en/of de receptie van BLACKFISH te onderzoeken.

Literatuur

Barthes, R. (1967). *The Elements of Semiology*. Londen: Cape.

Bonner, F. (2013). Recording reality: documentary film and television. In S. Hall, J. Evans en S. Nixon (Red.), *Representation* (2^e editie). (pp. 60-99) Londen: Sage.

Bordwell, D., & Thompson, K. (2008). *Film art: An introduction* (8^e editie). New York: McGraw-Hill.

Calderwood, I. (2015, 15 juni). *Blackfish accused of 'faking scenes of mother whale crying when its calf was taken away' and 'distorting truth' about Seaworld*. Geraadpleegd op 26 november 2015, via <http://www.dailymail.co.uk/news/article-3124645/Seaworld-investigation-Blackfish-faked-scenes-mother-whale-crying-calf-taken-away-distorted-truth-park-three-people-killed.html>.

CNN. (2010, 25 februari). *SeaWorld trainer killed by killer whale*. Geraadpleegd op 26 november 2015, via <http://edition.cnn.com/2010/US/02/24/killer.whale.trainer.death/>.

Coldwell, W. (2015, 11 november). *Brancheau, Blackfish and San Diego shutdown: a SeaWorld in turmoil timeline*. Geraadpleegd op 26 november 2015, via <http://www.theguardian.com/travel/2015/nov/11/brancheau-blackfish-san-diego-shutdown-seaworld-timeline>.

Cowperthwaite, G. (Regisseur). (2013). *Blackfish* [Film]. CNN Films.

Cowperthwaite, G. (z.d.) *Filmmakers*. Geraadpleegd op 26 november 2015, via <http://www.blackfishmovie.com/filmmakers/>.

De Saussure, F. (1993) *Saussure's Third Course of Lectures on General Linguistics (1910-1911)*. Londen: Pergamon Press.

Dijk, P. (2015, 1 juni). *Orka Morgan was veel ouder*. Geraadpleegd op 7 januari 2016, via <http://www.nationalgeographic.nl/artikel/orka-morgan-was-veel-ouder>.

Dormehl, L. (2012). *A Journey Through Documentary Film*. Harpenden: Kamera Books.

Ferran, L., & Goldman (2010, 25 februari). *SeaWorld Curator: Ponytail Likely Caused Fatal Killer Whale Attack*. Geraadpleegd op 26 november 2015, via <http://abcnews.go.com/GMA/AmazingAnimals/seaworld-curator-dawn-brancheau-ponytail-caused-fatal-killer-whale-attack/story?id=9934382>.

Foucault, M. (1980). *Power/knowledge: Selected interviews and other writings, 1972-1977*. New York: Pantheon.

Foucault, M. (1981). *The History of Sexuality: 1*. Londen: Penguin Books.

Foucault, M. (1988). *The Care of the Self: Volume 3 of The History of Sexuality*. New York: Random House.

Foucault, M. (2008). The discourse on language. In D. Wood & J. Medina (Red.), *Truth: Engagements across philosophical traditions*. (pp. 315-335) Hoboken: John Wiley & Sons.

Grierson, J. (1933). The documentary producer. *Cinema Quarterly*, 2(1), 7-9.

Hall, S. (1992). The West and the Rest: Discourse and Power. In Hall, S. & Gieben, B. (Red.), *Formations of Modernity*. (pp. 275-332) Cambridge: Polity Press/The Open University.

Hall, S. (2013). The Work of Representation. In Hall, S., Evans J., & Nixon, S. (Red.), *Representation* (2^e editie). (p. 1-47) Londen: Sage.

IMDb.com, Inc.. (z.d.). *Blackfish*. Geraadpleegd op 19 november 2015, via <http://www.imdb.com/title/tt2545118/>.

Long, P., & Wall, T. (2012). *Media Studies: Texts, Production, Context*. New York: Pearson.

Nichols, B. (2010). *Introduction to documentary*. Indiana: University Press.

Rhodan, M. (2015, 6 augustus). *SeaWorld's profits drop 84% after Blackfish documentary*. Geraadpleegd op 19 november 2015, via <http://time.com/3987998/seaworlds-profits-drop-84-after-blackfish-documentary/>.

Saperstein, P. (2013, 18 juli). *SeaWorld: Killer Whale Doc 'Blackfish' is 'Inaccurate'*. Geraadpleegd op 26 november 2015, via <http://variety.com/2013/film/news/seaworld-blackfish-documentary-1200565013/>.

Schildkamp, V., & Houwelingen, K. (2015, 11 november). *Moeten we vrezen voor ons Dolfinarium?* Geraadpleegd op 12 november 2015, via <http://www.ad.nl/ad/nl/1012/Nederland/article/detail/4183433/2015/11/11/Moeten-we-vrezen-voor-ons-Dolfinarium.dhtml>.

SeaWorld Parks & Entertainment, Inc.. (z.d.). *Truth about Blackfish*. Geraadpleegd op 19 november 2015, via <http://seaworldcares.com/the-facts/truth-about-blackfish/>.

Spence, L., & Navarro, V. (2011). *Crafting truth: documentary form and meaning*. New Brunswick: Rutgers University Press.

Stossel, J. (2015, 11 juni). *Green Tyranny by John Stossel*. Geraadpleegd op 26 november 2015, via <http://www.foxnews.com/on-air/fox-news-reporting/2015/06/11/green-tyranny-john-stossel>.

Voogt, S. de. (2015, 10 november). *SeaWorld Californië stopt met huidige shows met orka's*. Geraadpleegd op 26 november 2015, via <http://www.nrc.nl/nieuws/2015/11/10/seaworld-californie-stopt-shows-met-orkas>.

Worral, S. (2015, 29 maart). *Former Trainer Slams SeaWorld for Cruel Treatment of Orcas*. Geraadpleegd op 26 november 2015, via <http://news.nationalgeographic.com/2015/03/150329-orca-blackfish-seaworld-dolphins-killer-whales-ngbooktalk/>.

Zimmermann, T. (2010, 30 juli). *The Killer in the Pool*. Geraadpleegd op 26 november 2015, via <http://www.outsideonline.com/1924946/killer-pool>.

Bijlagen

Bijlage 1. Sequenties en analysetabellen

1. Intro (00:00:00—00:00:50)

Synopsis

De film begint met een telefoongesprek. Er wordt door een vrouw (onbekend) gebeld naar de alarmcentrale om te melden dat er een “trainer in het water ligt met de orka’s”. De datum van het gesprek wordt getoond: 24 februari 2010 (datum van het incident met Dawn). Daarna is er nog een telefoongesprek te horen waarin wordt verteld dat een orka een trainer heeft opgegeten. De telefoongesprekken worden ondersteund door beelden van een orka en trainer. Ook worden de openingstitels getoond.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	24 februari, 2010 in SeaWorld Orlando.
Personages en kleding	<p>Persoon die telefoon opneemt met “Brandweer Orange County”.</p> <p>Een persoon die het noodnummer (911) belt om te melden dat er een trainer in het water ligt met een orka.</p> <p>Persoon die telefoon opneemt met “Politie Orange County”.</p> <p>Een andere persoon die het noodnummer (911) belt om te melden dat er iemand dood is in SeaWorld.</p>
Belichting en cameravoering	<p>Tijdens het telefoongesprek is het beeld zwart, op de openingstitels na.</p> <p>Af en toe zijn er kort beelden te zien van een orka en een trainer in het water. Deze zijn niet heel duidelijk en lijken onderbelicht.</p> <p>Er is veel zwart beeld dat enkel wordt ondersteund met audio. Af en toe zijn er korte beelden te zien van een orka en een trainer in het water. Deze worden dan snel weer afgewisseld met zwarte beelden.</p>
Expressies, gebaren, houdingen	Tijdens de telefoongesprekken klonken alle personages kalm. Wanneer een man tijdens een gesprek zegt dat een orka een van de trainer heeft opgegeten, lijkt het alsof hij emotioneel is.

2. Interesse en eerste ervaring voormalige SeaWorld trainers (00:00:51—00:06:05)

Daarna vertellen de voormalige SeaWorld trainers waardoor ze interesse kregen in het vak, hoe ze er mee in aanraking zijn gekomen en waarom ze het in eerste instantie wilden doen. Vervolgens vertellen de trainers hoe het was om voor het eerst aan de slag te gaan bij SeaWorld en hoe het was om voor het eerst in aanraking te komen met orka’s. Er worden naast interviews ook amateurbeelden getoond.

De voormalige trainers vertellen vooral hoe mooi en wonderlijk het werk was dat ze deden.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	<p>Reclame SeaWorld.</p> <p>Interviews:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Buiten in de natuur - Binnen, lijkt een huiskamer - Binnen, voor een aquarium <p>Amateurbeelden:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Een van de SeaWorld parken
Personages en kleding	<p>Voormalige SeaWorld trainers, waaronder:</p> <ul style="list-style-type: none"> - John Hargrove - Samantha Berg - Mark Simmons - Carol Ray - Dean Gomersall - John Jett - Jeffrey Ventre <p>Tijdens de interviews dragen de oud SeaWorld-trainers casual kleding. In oude beelden van hun tijd bij SeaWorld dragen ze veelal hun wetsuit.</p>
Belichting en cameravoering	<p>Tijdens de interviews zijn de personen in kwestie duidelijk belicht.</p> <p>Bij een close up en soms bij medium close-ups is er duidelijk sprake van <i>patch shadow</i>.</p> <p>De belichting van de persoon tijdens een interview hangt samen met de locatie van het interview. Wanneer het binnen is, is er ander licht.</p> <p>De interviews worden afgewisseld met amateurbeelden waarin de voormalige trainers soms zelf in voorkomen. Deze amateurbeelden ondersteunen veelal het verhaal wat er wordt verteld.</p> <p>Ook worden medium close-ups bij interviews afgewisseld met close-ups.</p>

Expressies, gebaren, houdingen	<p>De voormalige trainers spreken met enthousiasme en positief over hun eerste ervaringen met het werk bij SeaWorld.</p> <p>Tijdens de verhalen die ze vertellen worden af en toe grappen gemaakt.</p> <p>Wanneer de voormalige trainers het over orka's hebben, spreken ze bewonderingswaardig over de dieren.</p>
--------------------------------	---

3. Introductie Dawn en rechtszaak OSHA (00:06:06—00:08:35)

Trainers die met Dawn Brancheau hebben gewerkt, vertellen hoe ze was. Daarna is een gesprek te horen (ondersteund met tekst in beeld) dat een ongeluk omschrijft.

OSHA (Occupational Safety & Health Administration), dat voor de regering werkt, klaagt SeaWorld aan omdat volgens hen het zwemmen met orka's gevaarlijk is en ze onberekenbaar zijn in hun territorium. Een *expert witness* bespreekt deze bewering samen met voormalige trainers. Daarnaast worden archiefbeelden van nieuwsuitzendingen getoond waarin het incident met Dawn, de rechtszaak en de controversie omtrent orka's in gevangenschap worden besproken.

Er wordt gezegd dat het voorval van Dawn niet uniek is en om dit te begrijpen, men meer dan 30 jaar terug in de tijd moet kijken.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	<p>Interviews:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Buiten in de natuur - Binnen, lijkt een huiskamer - Binnen, voor een aquarium <p>Amateurbeelden:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Een van de SeaWorld parken <p>Politiebureau Orange County op 24 februari 2010.</p> <p>Rechtszaak.</p> <p>Nieuwsuitzendingen en talkshows.</p>
Personages en kleding	<p>Dawn Brancheau.</p> <p>Voormalige SeaWorld trainers, waaronder:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Jeffrey Ventre - John Jett <p>Detective Revere en SeaWorld paramedicus Thomas Tobin.</p> <p>Dave Duffus, een walvisonderzoeker en getuige van OSHA.</p>

Belichting en cameravoering	Interviews: hetzelfde als hierboven. Tijdens het interview met Dave Duffus is er sprake van veel schaduw (<i>patch</i>)
Expressies, gebaren, houdingen	Wanneer Dawn in beeld komt, verandert de lollige sfeer in een verbitterde. De voormalige trainers die aan het woord komen praten respectvol en vol bewondering over Dawn als persoon. Ook uit nieuwsuitzendingen en beelden die worden getoond blijkt dat Dawn geliefd was. Tijdens het interview van de paramedicus is er een serieuze en ernstige toon.

4. Terug in de tijd (00:08:36—00:12:43)

Er wordt, aan de hand van interviews en oude amateurbeelden, verteld hoe orka's vanaf ongeveer 1970 gevangen werden genomen. Een voormalig duiker die vroeger zou hebben bijgedragen in het vangen van orka's, vertelt dat wanneer de kleine jongen van de rest van de kudde werden gescheiden, de kudde op een afstand bleef wachten en 'huilen'. Ondanks dat deze voormalig duiker het werk moeilijk begon te vinden, stopte hij niet met werken: "het is alsof je een kind ontvoerd." Hij vertelt dat wanneer de orka's overleden waren, hij en zijn collega's ze moesten vullen met stenen en ze naar de bodem moesten laten zinken.

In 1976 werd het in Washington illegaal om orka's te vangen, daarom reisden ze af naar IJsland.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	39 jaar eerder. 1970, Puget Sound, Washington. En beide interviews binnen in woonkamer.
Personages en kleding	Duiker en voormalig walvisjager John Crowe. Hij ziet eruit als aan 'typische zeeman' met een lange witte baard, tattoo's en een shirt met daarop een figuur dat op een zeemeermin lijkt. Okra onderzoeker Howard Garrett.
Belichting en cameravoering	Interviews hetzelfde. Wanneer er amateurbeelden worden getoond, is te zien dat het oude beelden zijn omdat de kleur is vervaagd en ze wat onduidelijk zijn.
Expressies, gebaren, houdingen	Wanneer Howard Garret spreekt over hoe orka's werden gevangen, doet hij dit met weinig emotie en vrij zakelijk.

	John Crowe komt in het begin over alsof hij het vangen van orka's toen een hele normale zaak was en dit zorgt er dan ook voor dat hij een beetje onwetend overkomt. Maar wanneer hij vertelt over hoe een familie en het jong dat wordt gevangen communiceren, wordt hij emotioneel. (zelfs zo'n grote man) Ook is te zien dat hij het lastig vindt om het verhaal te vertellen hoe hij dode orka's moest vullen met stenen en naar de bodem moest laten zinken.
--	--

5. Tilikum en Sealand of the Pacific (00:12:44—00:16:15)

In 1983 werd in de Noord-Atlantische Oceaan een kleine orka van 2 jaar gevangen die ze Tilikum noemden. Hij werd vervoerd naar Sealand of the Pacific, een park in Victoria. Het park was niet meer dan “een net en een paar drijvers”. Er wordt verteld hoe er met Tilikum werd omgegaan en hoe hij werd getraind. Wanneer Tilikum zijn kunstjes niet goed deed, kregen hij en een andere getrainde orka geen eten. Dit leidde ertoe dat Tilikum vaak onder de schrammen die veroorzaakt werden door de grotere orka.

Trainers vertellen dat Tilikum degene was die ze vertrouwden, niet de andere orka's. De orka's in Sealand verbleven in een ruimte van 6 bij 6 meter en ongeveer 10 meter diep, die vaak volledig donker waren. Toen de dieren groter werden, werd het steeds lastiger om ze in deze ruimte te krijgen. Daarom kregen ze vaak alleen in het verblijf te eten, waardoor ze wel naar binnen moesten gaan. Er wordt gesteld dat dit heeft kunnen leiden tot een psychose.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	1983, Noord-Atlantische Oceaan. Sealand of the Pacific, Victoria, Canada. Interviews: <ul style="list-style-type: none"> - Buiten in de natuur - Binnen, skeletten op achtergrond (Balcomb) - Binnen in woonkamer
Personages en kleding	Tilikum. De orka is alleen te zien in amateurbeelden die worden gebruikt in de documentaire. Voormalig Sealand trainers: <ul style="list-style-type: none"> - Eric Walters - Christopher Porter De directeur van het Centrum voor Orka Onderzoek, Ken Balcomb. Steve Huxter, voormalig directeur Sealand of the Pacific.
Belichting en cameravoering	Hetzelfde voor interviews.
Expressies, gebaren, houdingen	De mensen die met Tilikum hebben gewerkt tijdens zijn tijd bij Sealand, zijn over het algemeen positief over hem.

	Wanneer er wordt gesproken over hoe Sealand de dieren behandelde en ze in een te kleine ruimte stopten, is te zien dat de sprekers wat ernstiger worden. Eén voormalig trainer krijgt zelfs tranen in zijn ogen.
--	--

6. Incident Sealand (00:16:16—00:20:26)

Met beelden en geluidsfragmenten wordt het incident van 20 februari 1991 van parttime trainer bij Sealand Keltie Byrne ingeleid. Twee vrouwen die destijds het park bezochten, waren getuigen van het ongeluk en vertellen hoe het gebeurde. Er wordt verteld dat na het incident, de eigenaar van Sealand had besloten het park te sluiten. Volgens sprekers in de documentaire is het incident nalatig onderzocht, omdat onder andere mensen die het incident hadden gezien, niet eens werd gevraagd te getuigen. Het schijnt ook onduidelijk te zijn welke orka Keltie het zwembad in trok, maar de twee vrouwen zijn er zeker van dat het Tilikum was.

Nadat Sealand sloot werd Tilikum, die miljoenen waard was, verkocht aan SeaWorld om hem te gebruiken voor het fokken van nieuwe orka's. Volgens de voormalige directeur van Sealand, zou Tilikum niet in andere shows worden gebruikt.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	20 februari, 1991, Victoria, Canada. Sealand of the Pacific. Interview: - Binnen, huiskamer
Personages en kleding	Keltie Byrne. Corinne Cowell en Nadine Kallen, getuigen van het incident met Keltie Byrne. Dave Duffus. Steve Huxter, voormalig directeur Sealand of the Pacific. Voormaligs SeaWorld trainers Jeffrey Ventre en Samatha Berg. Voormalig Sealand trainer Christopher Porter.
Belichting en cameravoering	Tijdens het interview met Corinne en Nadine wordt er constant gewisseld tussen close-ups en een kneeshot waarin beide vrouwen te zien zijn. Wanneer verschillende fragmenten uit nieuwsuitzendingen worden getoond, zijn deze zo aan elkaar gemonteerd alsof het lijkt er van televisiekanaal wordt gewisseld.
Expressies, gebaren, houdingen	Tijdens het interview met Corinne en Nadine lijkt er een ontspannen sfeer te zijn. Nadine glimlacht erg veel waardoor het lijkt alsof het incident niet veel voorstelde. Tegen het einde van

	<p>het interview is te merken dat, vooral Corinne, het moeilijk krijgt en emotioneel wordt.</p> <p>Dave Duffs lijkt droevig wanneer hij praat over het sluiten van Sealand.</p> <p>Nadine blijkt verbaasd dat na het incident in de kranten stond dat ze was verdrongen.</p> <p>Wanneer de voormalige trainers bespreken dat Sealand de orka's doorverkocht nadat ze dicht waren gegaan, lijken zij teleurgesteld en sceptisch hierover.</p>
--	--

7. Orka's (00:20:27—00:25:40)

Deze scene wordt ingeleid met fragmenten van een film uit 1977 genaamd ORCA. Er wordt verteld dat 35 jaar geleden men vrijwel niets wist over orka's en dat het dier alleen werd gezien als gevaarlijke, agressieve walvissen.

Tegenwoordig weet men dat het zeer vriendelijke en begripvolle dieren zijn. Daarnaast is er nog niets bekend over orka's in het wild die een mens aanvalt. Vrouwtjes kunnen rond de 100 jaar worden terwijl mannetjes zo'n 50 à 60 jaar oud worden. Een expert vertelt dat orka's in gemeenschappen leven die elk een eigen taal kennen. Ook wordt er beweerd dat orka's intelligente dieren zijn. Zo schijnen ze een deel van hun hersenen te hebben die de mens niet heeft. Een stelling die wordt gedaan is dat orka's dieren zijn die een zeer emotioneel leven hebben en erg sociaal zijn.

Volgens indianen en vissers zouden *blackfish* hoge spirituele krachten bezitten.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	ORCA film uit 1977.
Personages en kleding	Howard Garrett. Lori Marino, een neuroloog. Dave Duffus.
Belichting en cameravoering	Tijdens de shots dat orka's in het wild worden gefilmd (00:21:52), schijnt de zon net op een manier waarop het spuitwater goed te zien is. Dit zorgt voor een magische sfeer.
Expressies, gebaren, houdingen	Howard Garrett is cynisch wanneer hij vertelt over hoe de mens een aantal jaren geleden tegen orka's aankeek. Wanneer hij vertelt over wat we vandaag de dag weten over de dieren, lijkt hij trots. Ook wanneer Lori Marino aan het woord is, vertelt ze vol bewondering over het brein van orka's. Ook Dave Duffus toont adoratie wanneer hij over orka's praat.

8. Tilikum in SeaWorld (00:25:41—00:31:52)

Er worden beelden getoond van een orka die een zwembad in wordt getakeld. Daarna wordt er verteld dat een orka, waar Tilikum mee wordt geïmpliceerd, bijna twee keer zo groot was als elke andere orka en 5400 kilo woog bij aankomst. Daarna vertelt een voormalig trainer dat Tilikum door de andere orka's in zijn verblijf werd aangevallen. Dit zou komen doordat in gevangenis de orka's veel te dicht op elkaar leven en Tilikum zo groot is dat hij niet kon ontsnappen. Een andere voormalige trainer zegt weer dat Tilikum veel in isolatie verbleef en alleen bij vrouwelijke orka's werd gezet om te paren. In de shows van SeaWorld was Tilikum degene die op het einde 'the big splash' deed. Voormalige trainers vertellen dat Tilikum vaak enthousiast was en dat ze het leuk vonden om met hem te werken. Ze vertellen daarna dat ze in de veronderstelling waren dat Tilikum geen gevaarlijke orka was, ondanks het incident in Sealand. Wel vond het management van SeaWorld het nodig om voorzichtig te zijn met Tilikum.

Twee trainers vertellen daarna hoe Tilikum op een trainer af kwam, wat niet zo hoorde. In de film wordt er verder op dit gedrag in gegaan door als eerste een rechtszaak te introduceren waar OSHA werknemers van SeaWorld Florida ondervraagt. Mede hieruit blijkt dat SeaWorld beweert dat zij niet wisten dat Tilikum in staat was om uit het water te komen en uit te halen naar trainers, hoewel dat wel in zijn profiel schijnt te hebben gestaan.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	Idem.
Personages en kleding	Tilikum. Voormalige SeaWorld trainers, waaronder: <ul style="list-style-type: none"> - Jeffrey Ventre - John Jett - Samantha Berg SeaWorld hoofdtrainer Kelly Clark (enkel in schets).
Belichting en cameravoering	Idem.
Expressies, gebaren, houdingen	In een fragment waarin Tilikum en andere orka's te zien zijn in een bassin, komt Tilikum droevig over. Dit kan mede komen door zijn gebogen rugvin en het feit dat hij bijna niet beweegt. De oud-SeaWorld trainers verachten deels de manier waarop er met Tilikum wordt omgegaan door SeaWorld. Maar ze zijn niet negatief over Tilikum zelf. Ook niet hadden ze het idee dat hij een angstaanjagende orka was. Wanneer Jeffrey Ventre vertelt over de video die hij had gemaakt, die volgens SeaWorld niet meer bruikbaar zou zijn, komt hij niet heel teleurgesteld of verbaasd over. De houding van Kelly Clark over Tilikum lijkt nalatig wanneer ze beweert dat hij niet gevaarlijk is.

9. Moeder en kind (00:31:53—00:36:41)

Een voormalige trainster vertelt dat ze zich schaamt voor de dingen die ze tijdens shows heeft gezegd. Ze had zich er destijds van kunnen overtuigen dat de relatie tussen haar en de orka's was gebaseerd op iets wat sterker was dan het feit dat zij ze vis gaf. Ze zegt dat ze zich na een tijdje ging afvragen wat ze precies met de dieren aan het doen waren.

Hierna wordt een SeaWorld-reclamefilm getoond uit 1990 waarin te zien is hoe een orka geboren wordt en waarin de kijker wordt gevraagd deze nieuwe Shamu te komen bekijken. Dezelfde trainster zegt daarna dat ze het haar taak vond om de orka's als familie bij elkaar te houden. Dan wordt er middels een SeaWorld-reclamefilm Kalina, de eerste Shamu-baby, geïntroduceerd. Er wordt verteld dat Kalina zich behoorlijk storend kon gedragen tijdens shows en tegenover haar moeder. Toen Kalina vier jaar was, werd er besloten haar over te plaatsen, wat voor de Carol Ray schokkend was omdat het nooit in haar op zou zijn gekomen om een jong bij haar moeder weg te halen. Daarna wordt verteld hoe de twee orka's werden gescheiden om vervolgens Kalina over te plaatsen. Nadat Kalina uit het zwembad was gehaald zat haar moeder, Katina, volgens de trainster te schreeuwen en te huilen. Dit kan volgens haar verdriet worden genoemd.

Een andere voormalige trainer (John Hargrove) vertelt hierna dat het ondanks dat het soms zo lijkt, de orka's niet van de trainers zijn, maar gewoon van SeaWorld. Daarna vertelt hij dat hij een bijzondere band had met Takara, het kind van Katinka. Ook deze moeder werd van haar jong gescheiden en maakte geluiden die nog niemand eerder had gehoord toen dit gebeurde. Volgens de oud-trainer is het moraal onaanvaardbaar om een moeder zo van haar jong te scheiden.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	Interviews: - Buiten, in de natuur SeaWorld reclame: nieuwe baby Shamu.
Personages en kleding	Voormalige SeaWorld trainers, waaronder: - Carol Ray - John Hargrove
Belichting en cameravoering	Natuurlijke belichting want interview is buiten.
Expressies, gebaren, houdingen	Wanneer Carol Ray praat over hoe ze bepaalde dingen zei tijdens een show, vertelt ze dat ze zich schaamt als ze er op terugkijkt. Als ze het heeft over hoe een orka van haar kind werd gescheiden, lijkt ze verbaasd dat dit werd gedaan. Als John Hargrove het heeft over hoe de orka's van SeaWorld zijn en dus niet van de trainers, lijkt hij bedroefd. De twee moeders die van hun kalf worden gescheiden, worden verdrietig afgebeeld door middel van huilende geluiden.

10. Misinformatie (00:36:42—00:42:08)

Deze sequentie begint met oudere beelden van Dean Gomersall, een voormalig SeaWorld trainer, die informatie geeft over een nieuwe show genaamd 'Ontdek Orka en Dolfijn.'

Daarna vertelt hij in een interview dat SeaWorld de trainers zo vaak dingen vertelt, dat ze het zelf ook gaan geloven. Hij zegt dat hij blind en jong was en niet echt wist wat hij deed.

Vervolgens komt een andere voormalige trainster aan het woord en legt uit dat ze alles geloofde was haar werd verteld toen ze bij SeaWorld werkte. Er zijn ook beelden te zien van haar aan het werk toentertijd. Ze vertelt dat ze dacht alles over orka's te weten, terwijl ze er eigenlijk vrij weinig van orka's weet, alleen hoe ze ze moet trainen.

Hierna wordt uitgelegd dat orka's in gevangenschap jonger sterven dan orka's in het wild en dat SeaWorld dan ook zegt dat alle orka's na 25 à 30 jaar sterven. Dit wordt ondersteund met verschillende beelden van werknemers die dit zeggen. Een expert vertelt dat men al lang weet dat orka's net zo oud kunnen worden als mensen, en het dus niet klopt wat SeaWorld werknemers beweren. Ook zou het niet kloppen wat er over de gekrulde rugvin wordt gezegd. In het wild zou slechts 1% van de orka's dit hebben, terwijl SeaWorld werknemers beweren dat een kwart van alle orka's een gekrulde rugvin zouden hebben.

Daarnaast wordt er verteld dat, ondanks dat SeaWorld zegt dat de orka's bij hun familie zijn, dit slechts een kunstmatige verzameling is die SeaWorld heeft samengesteld. Een neuroloog, Lori Marino, legt uit dat wanneer orka's die niet tot dezelfde cultuur behoren bij elkaar worden gezet, de agressiviteit groter kan zijn. Zo zou er in gevangenschap onder orka's meer geweld en doden voorkomen door onderliggende spanning onder de dieren. Om dit te ondersteunen worden verschillende beelden getoond waarin orka's onderling geweld vertonen.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	Idem.
Personages en kleding	<p>Voormalige SeaWorld trainers, waaronder:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Dean Gomersall - Samantha Berg - Jeffrey Ventre - John Jett <p>Howard Garrett.</p> <p>Lori Marino.</p>
Belichting en cameravoering	Tijdens een close-up is te zien dat er weinig scherpte-diepte wordt gebruikt omdat slechts een deel van het gezicht scherp is.
Expressies, gebaren, houdingen	<p>Als Dean Gomersall vertelt over zijn tijd bij SeaWorld en hoe hij alles geloofde wat hem werd verteld, komt hij teleurgesteld over.</p> <p>Ook Samantha Berg vertelt over hoe ze dacht dat ze alles over orka's terwijl dit achteraf niet zo blijkt te zijn. Ze komt spottend over wanneer ze dit vertelt.</p> <p>Wanneer verschillende werknemers van SeaWorld worden afgebeeld die vertellen dat orka's in het wild ongeveer 35 jaar oud worden, komen zij onwetend over omdat experts in de</p>

	<p>documentaire zeggen dat dit niet kopt. Dit is ook het geval bij de gekrulde rugvin en de orkafamilies.</p> <p>De experts en voormalige trainers nemen een alleswetende houding aan.</p> <p>Hierdoor ontstaat er een duidelijke scheiding tussen de geïnterviewden en SeaWorld. SeaWorld wordt namelijk als slecht en fout afgebeeld doordat de voormalige trainers en experts een alleswetende houding aannemen.</p> <p>John Jett vertelt dat hij enkel bij SeaWorld is blijven werken omdat hij niet kon stoppen door Tilikum.</p>
--	--

11. Incidenten (00:42:09—00:52:30)

Deze sequence begint met fragmenten van Dawn Brancheau. Daarna komt een voormalige SeaWorld trainster (Kim) aan het woord en zegt dat ze was gestopt één maand voordat Dawn overleed. Ze vertelt dat Dawn een *safety goeroe* was, kritisch keek naar elke show die ze had gedaan en dat ze in shock was toen ze hoorde van het incident met Dawn.

Vervolgens komen andere voormalige trainers aan het woord en vertellen over het incident met John Sillick die in 1987 werd geplet tussen twee orka's. Uit een krantenknipsel blijkt dat SeaWorld John de schuld gaf van het incident. Ook vertellen de voormalige trainers dat zij, ondanks dat ze bij SeaWorld werkten of kort daarna aan het werk gingen, niets hadden gehoord over het incident en dat, nadat ze de video van het incident hadden bekeken, ze wisten dat het niet schuld van John was.

Ook wordt het incident met Tamarie getoond en besproken. SeaWorld trainster Tamarie scheen vaak aan het werk te zijn zonder een zogeheten 'spotter'. In een video is te zien hoe een orka haar voet pakt en ze het water in wordt gesleurd. Uiteindelijk is het incident niet dodelijk afgelopen, en had Tamarie slechts een gebroken arm.

Er wordt aansluitend een lijst getoond van ongeveer 70 verschillende incidenten met orka's in SeaWorld parken. Om dit te ondersteunen worden er ook beelden van incidenten getoond.

Hierna wordt er ingegaan op het incident met trainer Ken Peters. Wanneer Ken tijdens een show het water induikt, pakt de orka Kasatka zijn voet. Aan de hand van interviews en videobeelden van het incident wordt het besproken. Ken wordt aan zijn voet naar de bodem van het zwembad getrokken en weer terug omhoog. Te zien is dat de trainer rustig blijft in de momenten dat hij naar adem kan happen. SeaWorld claimt dat de beheersing die Ken tijdens het incident toonde onderdeel is van hun training.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	SeaWorld parken.
	November, 1987.
	Aantal jaar geleden.

	<p>April 1970.</p> <p>29 november, 2006.</p>
Personages en kleding	<p>Dawn Brancheau.</p> <p>Voormalige SeaWorld trainers, waaronder:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Kim Ashdown - Samantha Berg - Dean Somergall - Jeffrey Ventre - John Hargrove - John Jett <p>John Sillick, SeaWorld trainer.</p> <p>Tamarie, SeaWorld trainer.</p> <p>Ken Peters, SeaWorld trainer.</p> <p>Dave Duffus.</p>
Belichting en cameravoering	<p>Wanneer in beeld een lijst van de verschillende incidenten verschijnt, worden daar nog andere beelden doorheen gespeeld.</p>
Expressies, gebaren, houdingen	<p>Sommige oud-SeaWorld trainers zijn verbaasd over het feit dat hen niet veel werd verteld over het incident van John Sillick naast dat het waarschijnlijk de fout van de trainer was. Ook zijn ze erover eens dat het niet de schuld van de trainer was nadat ze een video van het incident hebben gezien.</p> <p>John Hargrove komt ernstig over wanneer hij over het incident met Tamarie vertelt.</p> <p>Wanneer Dave Duffus het incident met Ken Peters beschrijft, klinkt hij ernstig. Hij praat ook met enig respect over Ken Peters en hoe hij zich heeft gedragen tijdens het incident. Toch heeft hij geen lof voor de manier waarop SeaWorld en de trainers te werk gaan.</p>

12. Daniel Dukes en Tilikum's nageslacht (00:52:31—00:56:15)

Er wordt een SeaWorld reclame getoond waarin een familie te zien is die omschrijven dat SeaWorld een van hun favoriete plekken is om naar toe te gaan. Daarna lijkt het alsof er van televisiekanaal wordt gewisseld en is een nieuwsuitzending te zien waarin wordt aangekondigd dat het 27-jarige slachtoffer in SeaWorld is geïdentificeerd. Het zou gaan om Daniel Dukes die in 1999 werd gevonden op de rug van Tilikum. Schijnbaar zou Dukes na sluitingstijd het park zijn binnengedrongen om te gaan zwemmen met een orka, maar onderkoeld raakte. Voormalige trainers van SeaWorld vinden dit openbare verhaal verdacht en denken dat er meer achter schuil gaat. In de overlijdensakte schijnt te staan dat Tilikum de kleren van het lijf heeft gerukt en zijn genitaliën eraf zou hebben gebeten.

De vraag die hierna wordt gesteld is waarom Tilikum ondanks het voorval in SeaWorld werd gehouden. Volgens voormalig trainer John Jett is het antwoord simpel: zijn zaad is veel geld waard. Er worden beelden getoond waarin is te zien hoe zaad bij een orka wordt afgenomen. 54% van de totale orka populatie in SeaWorld dragen de genen van Tilikum, ondanks het feit dat hij agressief naar mensen is geweest.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	SeaWorld reclame. 1999.
Personages en kleding	Voormalige SeaWorld trainers, waaronder: <ul style="list-style-type: none"> - Jeffrey Ventre - John Jett - Samantha Berg
Belichting en cameravoering	Idem.
Expressies, gebaren, houdingen	Voormalige SeaWorld trainers lijken sceptisch over het incident met Daniel Dukes. Ook snappen ze niet waarom SeaWorld Tilikum heeft gehouden. Samantha Berg vertelt dat 54 procent van de populatie in SeaWorld de genen van Tilikum heeft, wanneer ze dit zegt komt ze ernstig over en impliceert dat dit ongehoord is omdat Tilikum vaak agressief is geweest.

13. Loro Parque (00:56:16—01:03:05)

Er wordt gezegd dat men moet begrijpen dat niet elke orka is zoals Tilikum, dat ze allemaal anders zijn, en waarom Tilikum een gevaar is voor iedereen in het water. Vervolgens wordt er gesproken over Loro Parque, een grote toeristische attractie op de Canarische Eilanden waar ook orka's werden gebruikt voor entertainment. SeaWorld stuurde orka's naar het park terwijl niemand daar ooit met orka's had gewerkt. Volgens een voormalige video supervisor van Loro Parque, Suzanne Allee, was het park niet voorbereid om de komst van de dieren en leden zij hierdoor aan verschillende gezondheidsproblemen. Ook vertelt Allee dat Loro Parque geen goede reputatie had vergeleken met andere parken.

Allee vertelt dat Alexis Martinez, een Loro Parque-trainer de beste was van het park en de enige die zich kon meten met een trainer van SeaWorld. Een Spaanse vrouw, Estefania Rodriguez, wordt geïnterviewd en verteld over haar verloofde Alexis. Ondanks dat hij het werk fantastisch vond, kwam hij steeds vermoeid thuis. De avond voor het voorval had hij nog met Estafania besproken dat hij elke dag op zijn hoede moest zijn.

Volgens Allee had het incident met Alexis elk moment voorkomen kunnen worden omdat er een ramp aan zat te komen en niemand er iets aan deed. Weer komt Estafania in beeld en vertelt over het moment dat ze te horen kreeg dat er iets met Alexis was gebeurd, maar dat hij in orde was. Ook de moeder van Alexis, Mercedes, komt aan het woord en vertelt dat men niks voor Alexis had kunnen doen. Alexis scheen volledig toegetakeld te zijn. Hoewel men zei dat het een ongeluk was, bleek uit de autopsie dat het een gewelddadige aanval was.

De orka's in Loro Parque zijn eigendom van SeaWorld en zijn getraind met technieken die in SeaWorld zijn aangeleerd. In de film worden segmenten uit een rechtszaak getoond waarin Kelly Clark, een hoofdtrainer van SeaWorld, beweert dat SeaWorld niet verbonden is met Loro Parque.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	Interviews - Buiten, in de natuur Tenerife, Canarische Eilanden, Spanje
Personages en kleding	Voormalige SeaWorld trainers, waaronder: - Mark Simmons Estefania Rodriguez. Ze is casual gekleed. Suzanne Allee, voormalig videosupervisor van Loro Parque. Alexis Martinez, een omgekomen orkatrainer in Loro Parque. Mercedes Martinez, de moeder van Alexis. Dave Duffus. Kelly Clark, alleen in schets.
Belichting en cameravoering	Interview Dave Duffus is veel slagschaduw op zijn gezicht. Wanneer Mark Simmons aan het woord is, is te horen dat hem wordt gevraagd naar het incident in Loro Parque.
Expressies, gebaren, houdingen	Wanneer Estefania Rodriguez over haar verloofde praat, is ze heel vrolijk en enthousiast. Wanneer ze spreekt over het incident wordt ze erg emotioneel en begint ze te huilen. Als Suzanne Allee het heeft over Loro Parque en hoe ze het vond dat de orka's daar heen werden vervoerd, lijkt ze met afkeer te spreken. Wanneer Suzanne over Alexis praat, wordt ze emotioneel. Ook de moeder van Alexis wordt emotioneel als ze over haar zoon en het incident praat. Als Dave Duffus het heeft over de rechtszaak is te merken dat hij met ongeloof en afgunst spreekt.

14. Incident Dawn (01:03:06—01:08:52)

Er worden beelden getoond van een show die Jeffrey Ventre presenteerde. Terwijl hij praat is te zien dat een orka uit het water komt en hem lijkt aan te vallen. Daarna wordt weer het incident met Dawn Brancheau besproken aan de hand van beelden uit nieuwsuitzendingen en interviews met experts en voormalige trainers. Er wordt verteld dat Tilikum die dag al

verstoord gedrag vertoonde. Ook wordt er een video getoond waarin Dawn en Tilikum te zien zijn enkele momenten voor het incident. Voormalige trainers zeggen dat er in de oefening die ze deden één punt is waar het mis ging, het moment dat Tilikum een fluitsignaal miste. Ook is er te zien dat Dawn bijna geen eten meer heeft om Tilikum te belonen. Aan het einde van de sessie ging Dawn naast Tilikum liggen om een *relationship session* te doen. Uiteindelijk zou Tilikum de linkerarm van Dawn hebben gegrepen en haar het water in hebben getrokken. Wat wellicht begon als een spel, escaleerde in bijzonder gewelddadig gedrag.

John Hargrove, die op het moment van het incident werkend was in een ander SeaWorld-park, vertelt hoe hij hoorde dat Dawn dood was. Hierna wordt het autopsiereport van Dawn besproken. Dave Duffus, een walvisonderzoeker, vertelt dat als we kijken naar het incident van Keltie Byrne en dat van Dawn Brancheau, we in die twintig jaar niks hebben geleerd.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	SeaWorld Orlando. Interviews.
Personages en kleding	Voormalige SeaWorld trainers, waaronder: <ul style="list-style-type: none"> - Jeffrey Ventre - John Jett - Samantha Berg - John Hargrove Howard Garrett. Dawn Brancheau. Tilikum. Dave Duffus.
Belichting en cameravoering	Wanneer Jeffrey Ventre en Samantha Berg praten over de minuten voor het incident met Dawn, worden de beelden van het interview afgewisseld met een video die nét voor het incident is opgenomen. Door de spannende muziek is er te merken dat er iets aan gaat komen. Als duidelijk wordt dat Tilikum Dawn te pakken heeft gekregen, worden verschillende beelden flitsend afgewisseld. Dit creëert spanning.
Expressies, gebaren, houdingen	In de oude beelden van Jeffrey Ventre is te zien dat hij erg schrikt van een orka die ineens uit het water komt. Wanneer Jeffrey Ventre, Samantha Berg over de minuten voor het incident met Dawn praten, is te merken dat zij alleswetend overkomen doordat zij de ‘fouten’ eruit weten te pikken. John Hargrove vertelt met enige dramatiek hoe hij te horen kreeg over Dawn.

15. Valse beweringen (01:08:52—01:12:44)

Vervolgens wordt besproken hoe SeaWorld in eerste instantie beweerde dat Dawn was uitgeleden en in het water was verdronken. Volgens voormalige trainers waren het de getuigenverklaringen die SeaWorld dwongen om met een nieuwe uitspraak te komen. Deze nieuwe uitspraak was dat Tilikum Dawn bij haar paardenstaart had gepakt, wat volgens John Jett een subtiele manier was om haar de schuld te geven. Aan de hand van beelden uit nieuwsuitzendingen en interviews met voormalige trainers wordt getoond dat SeaWorld Dawn de schuld gaf van het incident. De voormalige SeaWorld-trainers weerleggen de verklaring van de paardenstaart door te vertellen dat er meerdere trainers zijn die hun haar in een paardenstaart dragen en dat de *safety spotter* het verkeerd moet hebben gezien. Uit beelden van een nieuwsuitzending blijkt dat OSHA beweert dat Tilikum Dawn bij haar arm greep en duidelijke teken van agressie toonde. Toch blijkt SeaWorld te blijven beweren dat het niet de schuld is van de orka.

Er wordt getoond dat Jeff Andrews, een getuige van SeaWorld, in een rechtszaak schijnt te hebben gezegd dat Tilikum geen agressieve orka is en dat het voorval was veroorzaakt door een fout van Brancheau.

Mark Simmons, een voormalig SeaWorld-trainer, stelt dat iedereen die wil beweren dat Tilikum een doorgedraaid dier is dat Dawn op een vreselijke manier had aangevallen, willen bewijzen dat dieren in gevangenschap doordraaien. Volgens hem klopt deze stelling niet en is Tilikum geen doorgedraaid dier. Daarnaast wordt er gezegd dat alle orka's in gevangenschap tikkende tijdbommen zijn omdat ze emotioneel getraumatiseerd zijn, niet alleen Tilikum. De vraag wordt gesteld of SeaWorld kan voorkomen dat een incident zoals dat met Dawn nooit meer gebeurt waarop het antwoord "ja" is.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	Interviews. Nieuwsuitzendingen. SeaWorld Orlando.
Personages en kleding	Voormalige SeaWorld trainers, waaronder: <ul style="list-style-type: none"> - Samantha Berg - John Jett - John Hargrove - Jeffrey Ventre - Mark Simmons Jim Solomons, woordvoerder Orange County Sheriff Thad Lacinak, voormalig SeaWorld leidinggevende. Dave McDaniel, verslaggever. Jeff Andrews, een getuige van SeaWorld.

	Lori Marino.
Belichting en cameravoering	Wanneer er tijdens een interview een close-up wordt getoond, zijn er meer schaduwen in het gezicht te zien.
Expressies, gebaren, houdingen	De voormalige SeaWorld trainers laten merken dat ze afkeer hebben voor de manier waarop het SeaWorld management de dingen na het incident hebben aangepakt. Ze zijn naast boos ook teleurgesteld. Ook lijkt het alsof de voormalige trainers weten wat er precies is gebeurd tijdens het incident. De houding van SeaWorld wordt negatief afgebeeld in deze sequentie omdat er vooral wordt geïmpliceerd dat SeaWorld enkel beweert dat het incident de schuld is van Dawn.

16. Einde (01:12:45—01:19:43)

Een voormalige trainer huilt en vertelt dat er iets mis is met Tilikum en dat wanneer je een relatie met hem hebt, je begrijpt dat hij niet doodt omdat hij niet wild is of gestoord is, maar omdat hij niet weet wat hij doet en gefrustreerd is. Tilikum is nu meestal alleen in een bassin en doet af en toe een show waarna hij weer terug gaat naar zijn “cel”.

Er worden beelden getoond uit nieuwsuitzendingen van voormalige trainers waarin te zien is dat zij de kijker ervan overtuigen dat orka's niet in gevangenschap horen te leven.

Daarna komt een tekst in beeld dat SeaWorld interviews weigerde voor BLACKFISH en dat in 2012 uit een rechtszaak is voortgekomen dat trainers tijdens shows achter barrières moeten blijven.

Ook wordt de Dawn Brancheau Foundation 5K Run, waarmee geld wordt ingezameld voor de Dawn's favoriete liefdadigheden, en de zus van Dawn in beeld gebracht.

Op het einde is te zien hoe verschillende oud SeaWorld-trainers die aan het woord zijn geweest, gaan varen om wilde orka's te spotten. Ondertussen wordt door deze beelden de aftiteling afgebeeld.

Mise-en-scène

Mise-en-scène	
Setting	Interviews. SeaWorld parken. In de natuur om orka's te spotten.
Personages en kleding	Voormalige SeaWorld trainers, waaronder: <ul style="list-style-type: none"> - John Jett - Dean Gomersall - Samantha Berg - Carol Ray

	<p>Voormalig Sealand trainer Christopher Porter.</p> <p>Tilikum.</p> <p>Dave Duffus.</p> <p>Diane, de zus van Dawn Brancheau.</p>
Belichting en cameravoering	/
Expressies, gebaren, houdingen	<p>Christopher Porter moet huilen wanneer hij over Tilikum praat.</p> <p>De anderen die over Tilikum praten lijken verdrietig en teleurgesteld en tonen medelijden met het dier.</p> <p>Ook wordt Tilikum verdrietig, ellendig en depressief afgebeeld.</p> <p>De voormalige trainers die in nieuwsuitzendingen voorkomen, komen vastberaden over wanneer zij het hebben over het stoppen van voorstellingen en het vrijlaten van de orka's.</p> <p>Wanneer een aantal voormalige trainers (Samantha Berg, Dean Gomersall, Carol Ray en Jeffrey Ventre) orka's gaan spotten in het wild komen ze heel vredig en blij over.</p>